

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

20. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

21. KVĚTNA 2006

Z obsahu:

Apoštolská tradice
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
3. května 2006
- strana 2 -

Auxilium Christianorum
- strana 4 -

**Bazilika Panny Marie
Pomocnice v Turíně**
- strana 5 -

**Don Bosko - velký dar
Ducha Svatého**
- strana 6 -

Pomocnice křesťanů
- strana 7 -

Matka Markéta (3)
Teresio Bosco
- strana 8 -

O pravé mariánské úctě
- strana 11 -

Zločiny komunismu
- strana 12 -

Záleží na nás
K památce velkého
politika Mons. Šrámka
- strana 14 -

**Ježíš nás učí
bliženské lásce**
- strana 16 -

Svatost a rány Církve
- strana 18 -

**Výzvy fatimského
poselství (57)**
Četba na pokračování
- strana 22 -

Panna Maria, Pomocnice křesťanů - socha nesená v průvodu turínskými ulicemi

V těchto katechezích chceme blíže pochopit, co je to Církev. Naposled jsme rozbírali o tématu apoštolské tradice. Viděli jsme, že to není sbírka nějakých věcí, slov, krabice mrtvých předmětů. Tradice je nová řeka života, která přichází z počátků, od Krista až k nám, a zapojuje nás do dějin vztahů Boha s lidstvem. Toto téma tradice je tak důležité, že bych se u něho chtěl ještě zdržet. Má totiž velký význam pro život Církve. II. vatikánský koncil nám v tomto směru odhaluje, že tradice je apoštolská především vzhledem ke svému vzniku: „Bůh ve své veliké dobroti zařídil, aby to, co zjevil ke spáse všech národů, zůstávalo navždy neporušené a bylo předáváno všem pokolením. Proto Kristus Pán, v němž je dovršeno celé zjevení svrchovaného Boha (srov. 2 Kor 1,20; 3,6–4,6), dal apoštolům příkaz, aby evangelium, které už dříve přislíbili proroci a které on sám naplnil a vlastními ústy vyhlásil, kázali jako pramen veškeré spásitelné pravdy i celého mravního řádu všem lidem“ (DV 7). Koncil dále uvádí, jak tento úkol věrně vykonávali „apoštolové, kteří ústním kázáním, příkladem a udělováním svěcení předávali to, co přijali z Kristových úst, ze styku s ním, z jeho skutků, i to, čemu se naučili z vnuknutí Ducha Svatého“ (tam.). S apoštoly – dodává Koncil – spolupracovali také „učedníci apoštolů, kteří z vnuknutí téhož Ducha zaznamenali poselství o spáse písemně“ (tam.).

Symbolika počtu dvanáct

Jakožto hlavy eschatologického Izraele, neboť jich bylo dvanáct jako kmenů vyvoleného národa, apoštolové pokračovali ve „sklizni“, kterou zahájil Pán, a dělali to především tím, že věrně předávali přijatý dar, dobrou novinu o království, které přišlo k lidem v Ježíši Kristu. Jejich počet vyjadřuje nejen kontinuitu se svatým kořenem, s dvanácti kmeny Izraele, ale také univerzální ur-

čení jejich služby, která má přinést spásu až do nejzazších končin země. Je to možné vyvodit ze symbolické hodnoty, jakou mají v semitském světě čísla: dvanáct

vzniká jako násobek tří, dokonalého čísla, a čtyř, čísla, které připomíná čtyři základní body, tedy celý svět.

Proces předávání přijátého pokladu

Společenství zrozené z hlásané evangelia se pokládá za svolané slovem těch, kteří jako první poznali Pána a od něho byli vysláni. Ví, že může počítat s vedením Dvanácti a stejně tak i s vedením těch, kteří se dále postupně přidružují jako nástupci ve službě slova a ve službě společenství. Z toho plyne, že společenství stále cítí povinnost předávat dalším „radostnou zvěst“ o aktuální při-

tomnosti Pána a o jeho velikonočním tajemství, které působí v Duchu Svatém. Je to dobře patrné z některých úryvků Pavlova epistoláře: *Předal jsem vám to, co*

jsem sám přijal (1 Kor 15,3). A to je důležité. Svatý Pavel, jak víme, povoláný bezprostředně od Krista osobním povoláním, je pravý apoštol, a tedy také pro něho platí jako základ věrnost k tomu, co přijal. On nechtěl „vynalézat“ nové křesťanství, tak říkajíc „pavlovské“. Proto zdůrazňuje: *Předávám vám to, co jsem sám přijal*. Předal počáteční dar, který pochází od Pána, a to je pravda, která přináší spásu. Později na konci života píše Timoteovi: *Opatruj drahocenný poklad skrze Ducha Svatého, který v nás byl* (2 Tim 1,14). Ukazuje to výmluvně také toto staré svědectví křesťanské víry, které napsal Tertulián kolem roku 200:

„(Apoštolové) na počátku potvrdili víru v Ježíše Krista a ustanovili církev v Judsku a hned nato se rozešli do světa a hlásali stejné učení a stejnou víru národům a založili tak církev u každého města. Od těchto pak další církev převzaly hlásání jejich víry a semena nauky a ustavičně je předávaly, aby byly právě takovými církvemi. Tímto způsobem i ony byly pokládány za apoštolské jako nástupkyně církve apoštolů“ (De prescriptione haereticorum, 20: PL 2,32).

Plnost pravdy předávané v tradici

II. vatikánský koncil komentuje: „V podání apoštolů je obsaženo všechno, co Božím lidu prospívá k svatému životu a k růstu víry. A tak Církev ve své nauce, životě a bohoslužbě zvětšuje a všem pokolením předává všechno, co sama je a čemu věří“ (DV 8). Církev předává všechno, co je a čemu věří, předává to v kultu, v životě, v nauce. Tradice je tedy živé evangelium, hlásané apoštoly v jeho celistvosti, na základě plnosti jejich jediné a neopakovatelné zkušenosti: skrze ně se víra postupně sděluje druhým, až k nám, až na konec světa. Tradice je tedy historie Ducha, který působí v dějinách Církve skrze prostřednictví apoštolů a jejich nástupců, ve věrné kontinuitě s počátky. Právě to upřesňuje papež svatý Klement Římský na konci prvního století. Píše: „Apoštolové nám zvěstovali evangelium jakožto poslaní Pánem Ježíšem a Ježíš Kristus byl poslán od Boha. Kristus tedy přichází od Boha, apoštolové od Krista: jedni i druzí odvozují své pověření od Boží vůle. Naši apoštolové dospěli skrze našeho Pána Ježíše Krista k poznání toho, co je spojeno s biskupskou funkcí. Protože pak dokonale předvídali budoucnost, ustanovili vyvolené, udělili jim své svěcení, aby po jejich smrti další osvědčení muži převzali jejich službu“ (Ke Korintánům, 42.44: PG 1,292.296).

Pokračování na str. 15

Apoštolská tradice

EDITORIAL

Pod titulem Pomocnice křesťanů vyzývají věřící Pannu Marii již více než 500 let. Není to jen jedna z básnických variant, jak oslovit Matku Boží. Za tímto titulem se více než za kterýmkoliv jiným skrývá významné události církevních dějin a to nás vyzývá, abychom se vraceli do minulosti a připomínali si je k svému povzbuzení a útěše.

Historia magistra vitae – historie je učitelkou života, praví staré latinské přísloví. Nezdá se však, že bychom služeb této učitelky chtěli nějak zvláště využívat. Historie není právě v módě. Častěji se obracíme k psychologii či sociologii, protože tyto obory poskytují velký prostor pro nejrůznější spekulace, přičemž často slouží k zpochybňování toho, co je nadpřirozené, aby pak člověk místo Boha postavil do centra vesmíru sám se-

be. Zakořeněná sebestřednost má pramalý zájem o minulost. Dívá se na ni jako na něco, co jsme už překonali a k čemu se nepotřebujeme vracet. Rychlé proměny v oblasti techniky a informací nás svádějí k náзору, že jsme schopni všechno změnit podle svého obrazu, i sami sebe. Ale všechno má své meze. Mění se naše názory a postoje, mění se naše obyčeje a nároky, mění se znalosti, ale člověk zůstává člověkem se svou lidskou přirozeností a základními tělesnými i duchovními potřebami a především svým původem a cílem. Ve skutečnosti se dnešní člověk sice někdy doslova utápí v informacích nejrůznějšího původu, kvality a zaměření, může však na tom být nakonec hůře než jeho předkové, jestliže postrádá právě ty znalosti, které jsou pro každého

Pokračování na str. 21

Zákon života

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

To vám přikazuji, abyste se milovali.

To, o čem chce Pán dnes s tebou mluvit, je součástí jeho poslední vůle. Je proto velmi důležité, abys pochopil a přijal to, co mu nejvíce leží na srdci. Pros Duchu Svatého, aby ti v tom byl nápomocen.

Především ti chce Ježíš znovu přiblížit skutečnost, jak velice si Otec zamiloval svého Syna. Ježíš teď nemyslí pouze na onu odvěkou lásku, v níž Otec zplodil svého jednorozrozeného Syna, ale konkrétně tu lásku, jakou ho obdařuje nyní, když se pro nás stal člověkem a přebývá mezi námi. Vznikl tím mezi nimi zcela zvláštní vztah, který je ti obzvláště blízký, a proto také velmi významný: Boží Syn přijal tím na sebe pouto dobrovolné poslušnosti.

Skloň se v úžasu před zázrakem Boží vynalézavosti, se kterou ti Bůh, svrchovaný a nevyšší Pán všeho světa, v nepochopitelném tajemství svého lidského vtělení představuje sám sebe jako nejdokonalejší vzor poslušnosti a poddanosti.

My lidé pokládáme poslušnost za přijatelnou a užitečnou, pokud jsme odkázáni na větší znalosti a zkušenosti někoho druhého. Jakmile však se nám zdá, že už si vystačíme sami, vnímáme podřízenost jako něco až nesnesitelného. Ježíš nám však představuje dojemnou a uchvacující poslušnost tím, že ačkoliv sám svrchovaně a dokonale ví, co je dobro a čeho je zapotřebí, přesto se dobrovolně vzdává své vlastní vůle a zachovává příkazání svého Otce. Právě tuto poslušnost pokládá přímo za svou legitimaci. Na otázku: *Kdo jsi?* odpověděl starším lidu: *Až vyvýšíte Syna člověka, poznáte, že já jsem to a že sám od sebe nečiním nic, ale mluvím tak,*

jak mě naučil můj Otec... Stále konám to, co se mu líbí.⁽¹⁾ *Nehledám svou vůli, ale vůli toho, který mě poslal.*⁽²⁾ Tato dokonalá poslušnost se nevztahovala jen na nějaká klíčová rozhodnutí, ale platila o každém jeho kroku, každém dechu, každém jeho slovu po celý jeho pozemský život od chvíle, kdy pokorně sestoupil do lůna Panny a Matky, až do potupného povýšení na dřevě kříže. To proto, abys měl názorný a působivý příklad, že k poslušnosti ve velkých věcech můžeš dojít jen dokonalou poslušností i v tom nejmenším a nejobyčejnějším.

Ptáš se, jaký vůbec může mít smysl taková bezvýhradná poddanost, která může vést až

k úplnému odevzdání vlastního života? Tato poslušnost má jeden jediný důvod, a tím důvodem je láska.

Ježíš je proto tak pokorný a poslušný, protože to je způsob, jakým zůstává v *Otcově lásce*, Otec pak vede svého Syna k poslušnosti lásky, protože oba milují tebe. To je důvod, proč Otec vydal svého jednorozrozeného Syna,⁽³⁾ a Syn ti prokazuje svou lásku tím nejdokonalejším způsobem: *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.*

I ty máš zůstat v jeho lásce. Co to znamená? Že máš opětovat lásku Milujícího podobně, jak Člověk-Ježíš miluje svého Otce. Zůstáváš v jeho lásce tak, že zachováš jeho příkazání. I toto jeho příkazání »zůstává v lásce«: *žádá nás, abychom se milovali navzájem*, a to nikoliv jakoukoliv láskou, ale božskou láskou, která je připravena *dát i svůj život za své přátele*. Máš tedy celý svůj život orientovat nikoliv na sebe, ale na své bližní: *To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali!*

Zdá se ti, že jsou to příliš vysoké požadavky? Je to cena úměrná velikosti opravdové radosti, po které tolik toužíš a kterou tak usilovně hledáš. Ježíš tě svým příkladem předchází na cestě k oné původní autentické radosti, kterou jsme ztratili pro neposlušnost. Tato jeho radost je radost dokonalá, protože je úplná: nic ji nekalí, nic ji neomezuje ani neohrožuje.

Přijmi tedy nespornou skutečnost, že láska, poslušnost a radost jsou pro tebe něco jako spojené nádoby: jedna bez druhé nemůže existovat. To ví také tvůj Nepřítel. Protože ti k smrti závidí to, co už nikdy nebude mít, totiž radost i lásku, chce tě o ně připravit tím, že nahledává tvou ochotu k poslušnosti. Co jiného můžeš očekávat od toho, který je *vrah od počátku a pravda v něm není.*⁽⁴⁾ Jemu jsou podobní všichni ti, kterým se poslušnost a pokora protiví. Nerozumí Ježíšově řeči, *nemohou slyšet jeho slovo*, protože *jejich otcem není Bůh.*⁽⁵⁾ Neposlušní ho nepoznali, ani ho nemilují. Odluč se od nich a zařaď se bezvýhradně mezi Ježíšovy přátele. On sám tě povolal mezi ně, pozval tě k sobě, protože *si tě zamiloval, a to ještě dříve, než jsi ho mohl poznat a sám milovat*. Proto ti také nyní chce *dát poznat všechno, co slyšel od Otce*. Nemůžeš najít lepší společnost. Od koho bys mohl očekávat více?

Co tedy odpovíš Ježíši na tuto jeho svatou poslední vůli? Využij této příležitosti a dej se mu plně k dispozici: *Pane, pošli mě, připrav si mě, abych nesl ovoce a moje ovoce aby zůstalo!*

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 10,25-26.34-35.44-48

Když Petr přišel do Césareje, Kornélius mu šel vstříc a padl mu v hluboké účtě k nohám. Ale Petr ho zvedl se slovy: „Vstaň! Vždyť i já jsem jen člověk.“ Tu se Petr ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné.“

Když ještě Petr mluvil, sestoupil Duch Svatý na všechny, kdo tu řeč poslouchali. A žasli věřící obrácení ze židovství, kteří přišli s Petrem, že i na pohany byl vylit dar Duchu Svatého. Slyšeli totiž, jak mluví (cizími) jazyky a velebi Boha. Tehdy Petr řekl: „Může někdo odpirat křestní vodu těm, kteří jako my přijali Duchu Svatého?“ Pak rozkázal, aby je pokřtili ve jménu Ježíše Krista. Potom ho prosili, aby (u nich) zůstal ještě několik dní.

2. čtení - 1 Jan 4,7-10

Milování, milujme se navzájem, protože láska je z Boha, a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznává Boha. Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám lidem, že Bůh poslal na svět svého jednorozrozeného Syna, abychom měli život skrze něho. V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy.

Evangelium - Jan 15,9-17

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachovávejte-li moje příkazání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával příkazání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila. To je mé příkazání: milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Vy jste moji přátelé, když děláte, co já vám ukládám. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý. Potom vám Otec dá všechno, o čem budete prosit ve jménu mém. To vám přikazuji: Milujte se navzájem.“

Zpívejte Pánu novou píseň, protože učinil divy. Rozpomenu se na svou dobrotu a věrnost.

Jásejte, radujte se a hřejte!⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 8,28n; ⁽²⁾ Jan 5,30; ⁽³⁾ Jan 3,16; ⁽⁴⁾ Jan 8,44;

⁽⁵⁾ srov. Jan 8,42n; ⁽⁶⁾ resp. žalm 98

„Pomocnice křesťanů“ je krásný titul, který byl přiznáván Panně Marii v každé době a tak je vzývána také v litaních loretánských, které byly poprvé předneseny ve svatyni v Loretu.

O ctnostech, životě, předurčení, mateřství, prostřednictví, přimluvě, panenství, neposkvrněném početí, vytrpěných bolestech a nanebevzetí Panny Marie byly napsány stovky knih, byly předmětem koncilů, prohlášený za články víry a vznikla tak zvláštní teologická nauka zvaná mariologie.

Dobové zobrazení bitvy u Lepanta

Vždy byla zdůrazňována Mariina zprostředkující přítomnost a její příspěvek těm, za které se přimlouvá, neboť jsme jí byli svěření Ježíšem z kříže jako její děti, a tak se stala v osobě svatého Jana Matkou pro celé lidstvo.

Ale velká příležitost pro oficiální používání titulu „Auxilium Christianorum“ nastoupila za pontifikátu velkého mariánského papeže Pia V. (1566–1572), který svěřil její ochraně křesťanská vojska, po staletí ohrožovaná tureckými hordami. Ty dorazily až k Vídní. Křesťanská vojska se s nimi střetla v rozhodující námořní bitvě u Lepanta (1571) a rozhodujícím způsobem porazila muslimskou flotilu.

Pius V. ustanovil na památku tohoto vítězství svátek Panny Marie Růžencové, ale invocace „Pomocnice křesťanů“ pro nebeskou ochránkyni nepochází bezprostředně od papeže, nýbrž od samotných vítězů, kteří se na zpáteční cestě stavili v Loretu, aby Panně Marii poděkovali. Prapor vítězného loďstva byl poslán do mariánské svatyně v Gaetě, kde je dodnes uchovávan.

Výkřik radosti křesťanského lidu pak zůstal zvětšen v titulu „Pomocnice křesťanů“. Benátský senát dal pořídit v dóžecím pa-

ké postavy katolické svatosti, které různými cestami znovu oživilo tuto úctu: u růžence to byl blahoslavený Bartolo Longo z Pompejí

Auxilium Christianorum

láci nápis pod velký obraz, který připomíná bitvu u Lepanta: „Ani síla, ani zbraně, ani vojévůdci nás nepřivedli k vítězství, nýbrž Růžencová Panna.“ A tak

Napoleon před papežem Piem VII.

se k prastarým titulům „Potěšení zarmoucených“ a „Útočiště hříšníkům“ připojil titul „Pomocnice křesťanů“.

Úcta pod tímto titulem měla v dalších stoletích své vrcholy i poklesy, až v devatenáctém století našla dva propagátory, vel-

a a titulu „Pomocnice křesťanů“ sv. Jan Bosko v Turínu.

Tento velký světec a vychovatel postavil od počátku své dílo pod ochranu Panny Ma-

Prapor vítězného loďstva

rie, Pomocnice křesťanů a obracel se k ní ve všech svých záležitostech a potřebách, zvláště když těžkosti trvaly velice dlouho a komplikovaly se neřešitelným způsobem.

V roce 1814 ustanovil Pius VII. 24. květen jako svátek

Dobové zobrazení bitvy u Lepanta

Panny Marie, Pomocnice křesťanů pro Řím a Itálii. Pontifikát tohoto papeže spadá do obtížného období, kdy Církev ve Francii a Itálii prožívala katastrofální důsledky Francouzské revoluce. Církev byla ve Francii zcela rozvrácena. V jednání s Napoleonem Bonapartem bylo v roce 1801 nakonec dosaženo konkordátu, který sice uznával, že většina Francouzů jsou katolíci, ale katolická církev byla odloučena od státu. Roku 1804 donutil Napoleon Pia VII., aby ho korunoval císařem, což vedlo k rostoucímu napětí. V roce 1806 Napoleon prohlásil, že

Před bazilikou P. Marie Pomocnice

papež je jeho poddaným, a požadoval od něho, aby otevřeně vystoupil proti jeho nepřítelům. Když papež diplomaticky protestoval a odmítl stát se jeho spojencem, Napoleon anektoval papežský stát a Pia VII. uvěznil nejdříve v Savoně a pak ve Fontainebleau.

Přes všechn nátlak se papež císaři nepodvolil a odmítl instalovat ve Francii nové biskupy, dokud bude držen v zajetí. Mezitím došlo k porážce Napoleona. Spojenci v roce 1814 papeže osvobodili a 24. května 1814 se vrátil slavnostně do Říma. Pius VII. z vděčnosti k Panně Marii, Pomocnici křesťanů prohlásil 24. květen za její památku. Na Vídeňském kongresu 5. června 1815 byl znovu uznán papežský stát.

Díky horlivé úctě Dona Boska se s jeho kongregacemi (ženská větev nese název sestry Panny Marie, Pomocnice křesťanů) rozšířila úcta k Panně Marii Pomocnici po celém světě.⁽¹⁾ Hlavním centrem úcty se stala skvostná bazilika Panny Marie Pomocnice v Turíně, kterou Don Bo-

sko vybudoval takřka zázračně během pěti let.

Panně Marii Pomocnici jsou zasvěceny celé národy i kontinenty. Polsko již od roku 1800, Austrálie od roku 1844, Čína od roku 1924, Argentina od roku 1949.

⁽¹⁾V naší zemi se začala úcta k Panně Marii Pomocnici šířit s příchodem salesiánů ve dvacátých letech minulého století. První sochu Panny Marie Pomocnice si přivezl z Turína sluha Boží P. Ignác Stuchlý a byla uctívána v ústavní kapli v I. českém salesiánském ústavu ve Fryštáku u Zlína. Později zasvětili salesiáni Panně Marii, Pomocnici křesťanů dvě veřejné kaple. První dřevěná byla postavena v Brně Žabovřeskách; ta pak za komunistické totality záhadným způsobem vyhořela. Druhá vznikla z bývalé hospody u zádku v Ořechově u Polešovic. Ačkoliv se na toto místo salesiáni po roce 1989 už nevrátili, slouží kaple dodnes věřícím Ořechova a okolí, kteří zde tradičně oslavují jak svátek Panny Marie Pomocnice, tak svátek Dona Boska.

Komunistickým režimem internovaní a uvězněni salesiáni složili Panně Marii slib, že po návratu z vězení vybudují v Brně Žabovřeskách

Nový kostel v Brně Žabovřeskách

její kostel. Tento slib byl navzdory překážkám splněn. Moderní chrám s přílehlým ústavem a oratoří vyrostl v rekordně krátké době a v den jeho posvěcení nebyla stavba zatížena ani korunou dluhu.

Kaple v Ořechově

Do stavby chrámu Panny Marie Pomocnice se Don Bosko pustil odvážně v roce 1863. Projekt, se kterým přišel, byl tak velkolepý, že neměl obdo-

men, který by nedosvědčoval přízeň Panny Marie Pomocnice, jakou nám projevuje.“

Hlavním architektem byl Antonio Spezia. Základní kámen byl položen slavnostně 27. dubna

puli skvostné fresky. Hlavní oltář projektoval architekt Vallotti. Na oltáři trůní velký obraz Panny Marie Pomocnice, obklopené anděly, evangelisty a apoštoly. Obraz tak symbolizuje, že Matka Boží je pomocnicí a ochránkyní celé Církve. Autorem obrazu je Tomasso Maria Lorenzone. 19. června 1911 udělil Pius X. chrámu titul bazilika.

V roce 1929 byla bazilika dále rozšířena a byly v ní uloženy ostatky Dona Boska a salesiánských světců. V současné době probíhá její vnější i vnitřní generální oprava.

Večer v den posvěcení chrámu byla celá stavba velkolepě osvětlena. Nejstarší Boskovi chovanci byli z toho jako u vytržení. Připomínali Donu Boskovi,

Bazilika Panny Marie Pomocnice v Turíně

by, a byl o to odvážnější, že Don Bosko jako chudý kněz byl zcela bez prostředků. Když mu to přátelé vymlouvali, odpověděl: „Už jsme někdy začali podnik s penězi v kapse? Musíme dílo svěřit Boží Prozřetelnosti.“

Boskova důvěra se opírala také o jeden z jeho snů, ve kterém mu Panna Maria ukázala nejdříve kapli, pak kostel a nakonec mu o několik kroků dále ukázala místo a řekla: „Zde na tomto místě byli umučeni tři vojáci thébské legie, Solutor, Adventor a Octavius. Přejí si, aby zde byl Bůh obzvláště uctíván.“ Don Bosko pak uviděl, jak na tomto místě vyrůstá veliký chrám, obklopený řadami budov.

Když žádal o stavební povolení, musel zamlčet, že jde o chrám Panny Marie Pomocnice. Takový titul by byl pro protipapežsky zaměřené městské radní provokací.

Chrám se stavěl pět let a stavba byla pro nedostatek prostředků několikrát přerušena. Původně měla stát 200 000 lir, ale rozpočet se nakonec vyšplhal na více než 1 milion. Don Bosko o chrámu řekl: „Není v něm ká-

me 1865. A již 9. června 1868 mohl být chrám vysvěcen, i když ještě postrádal vnitřní výzdobu. Ozdobou chrámu je velkolepá kopule, na které stojí čtyři metry vysoká měděná socha Panny Marie od Camilla Boggia. Uvnitř zdobí ko-

že jim na toto místo poukazyval již před dvaceti lety. „Ano,“ odpověděl světec, „co jsem tehdy viděl v duchu, vidíte dnes ve skutečnosti. Ó, Panno Maria, jak nás máš ráda!“

-lš-

Bazilika Panny Marie Pomocnice

Don Bosko - velký dar Ducha Svatého

V prosinci jsme spolu s hlavním představeným salesiánů prožili mimořádný dojemný okamžik ohledání tělesných ostatků Dona Boska v rámci restauračních prací na jeho oltáři v bazilice Panny Marie Pomocnice. Příznačná jsou slova, která při té příležitosti pronesl Don Pascual Chávez, devátý nástupce Dona Boska: „Políbit Dona Boska byl pro mě nejkrásnější okamžik nejen mého salesiánského, ale celého mého života. Neměl jsem pocit smrti, nýbrž prožil jsem něco vznešeného a živého. Smrt nezvítězila nad těmito smrtelnými ostatky.“

Když spatřil rakev a paramenta, do kterých je světec ob-

lečen, Don Pascual Chávez dodal: „Myslel jsem na lásku, kterou probudil v osobách, které znal a které připravily všechno toto s tak výjimečnou pečlivostí a s bohatostí detailů v souladu se svou synovskou láskou.“

„Před ohledáním,“ říká Don Chávez, „jsem se modlil a můj čas rychle uplynul. Proto brzy napíšu své pocity a zážitky, protože budou nesporně užitečné pro druhé k pochopení reholního života. Nastoupit reholní život znamená totiž vrátit se ke Kristu a k pramenům charismatu. A nyní se nacházím u pramenů charismatu. A myslím jsem také na to, co zname-

ná Don Bosko pro mnoho osob na světě.

Když jsem políbil hlavu Dona Boska, učinil jsem to jménem celé salesiánské rodiny: zosobňoval jsem celý salesiánský svět v hlubokém díkůvzdání za to, co vykonal a předal nám Don Bosko.“

Hlavní představený zakončil: „Před jeho tělem prosím Dona Boska, aby celá salesiánská rodina dokázala, každý jako osoba, uskutečňovat jeho sny, mít jeho srdce, jeho hlavu, jeho ruce a jeho nohy.“

Bylo to od roku 1929 poprvé, kdy bylo možné prožít tak jedinečné okamžiky!

Z obezřetnosti a opatrnosti bylo jen málo těch, kteří měli možnost se setkat přímo s otcem stále živým v srdcích milionů, ale ujišťuji vás, že jsme mu přinesli také všechny vás, vaše přání a vaše city.

Za vzácné pomoci četných restaurátorů pokračovaly práce tak, aby do svého svátku byl Don Bosko opět na místě.

Navštivte ho. Najdete zde nejen minulost, ale i přítomnost a budoucnost snů Dona Boska, znamení ustavičného díla Prozřetelnosti, která stále působí.

*Don Sergio Pellini,
správce baziliky*

Restaurační práce na bazilice Panny Marie Pomocnice

Restaurační práce na hlavním oltáři v bazilice Panny Marie Pomocnice

Pomocnice křesťanů

Oslovení „Pomocnice křesťanů“ není Panně Marii jako „Vítězkyni ve všech Božích bitvách“ adresováno z nouze jednotlivce, nýbrž z důvodu tísně, v jaké se ocitá celé křesťanství. Její pomoc s nadějí očekáváme ne v jakékoliv bitvě, nýbrž ve válce, která je vedena proti křesťanství. To také chtěl vyjádřit umělec nápisem, který umístil pod svým obrazem: „Běda národu, který povstane proti mému lidu. Ztrestá ho všemohoucí Bůh“ (Jud 16,20). I když to jistě nemůže platit o mnoha válkách, pak kdykoliv a kdekoliv takové „války proti Božím lidu“ vzniknou, je volání „Maria, Pomocnice křesťanů“ oprávněné.

Dva svatí papežové připisovali vítězství křesťanství Marii, když u ní – podobně jako v mnoha znameních Boží dobrotivosti – museli křesťané hledat sílu pro záchranu života a víry v naléhavých prosbách. Tak tomu bylo v bitvě u Lepanta, kde papežská armáda pod vedením Dona Juana Rakouského zničila tureckou přesilu a jednou provždy odstranila ohrožení z moře.

Náš obraz ukazuje turecké prapory, vidíme velmi jasně půlměsíc na hrotu i na plátně, vidíme štít s půlměsícem, vidíme zakřivené šavle a okřídlené ší-

py, strašně zbraně s lukem a sekerou spolu s válečným náradím zdola až nahoru včetně obávaného tureckého bubnu a zlomeného meče. I po pravici Marie a Božího Dítěte jsou zbraně a válečná výzbroj: prapory s křížem, helma s malým andělem, hlavně děla a polní znak označený vítězným křížem a orlicí. A mezi těmito nástroji bitvy a vítězství v pozadí hustě u sebe lodě a čluny a na jejich stěžních jsou znamení bojujících stran: kříž a půlměsíc. Zcela v popředí je velká tonoucí loď se zlomeným stěžněm a strženými plachtami a zcela vedle ní záď lodí, která právě utonula. Hustý kouř stoupá ze sousední lodí, kterou čeká stejný osud.

Jako zcela jasný a zářící se nad tím vším vznáší obraz pravého vítěze: Marie s Ježíšem. Kolem nich je vavřínový věnec, Dítě drží v ruce palmu vítězství. Podává ji Marii, nebo ji Marie dala Dítěti do ruky? Obraz pokoje a míru, klidu a bezpečí. Není většího kontrastu než ten mezi tím, co je obsahem vavřínového věnce, a tím, co představuje všechno kolem. Tak se naplňuje to, co Bůh řekl hadovi, Božím odpůrci (Gn 3,15): „Nepřátelství položím mezi tebou a Ženou, mezi potomstvem

tvým a potomstvem jejím.“ Tisíc let sténalo západní křesťanství pod velmocí saracénů a Turků. Žádný div, že byla sto let po vítězství u Vídně vytištěna v Augš-

purku mědirytina právě s touto interpretací: „Marie, Pomocnice křesťanů.“

Z knihy H. H. Groer: *Die Rufe von Loreto* přeložil -lš-

Matka Markéta (3)

Maminka seminaristy

V roce 1835 vstupuje Jan do semináře. Potřebuje vybavu, tařár a matraci. Když se v Castelnouvo dověděl, že syn matky Markéty vstupuje do semináře, byl tu přímo závod v tom, jak mu pomoci. Don Bosko řekne: „Vždy jsem potřeboval pomoc ode všech, od počátku.“

Na 30. říjen 1835, večer před vstupem do semináře, Don Bosko vzpomíná takto: „Večer jsem měl být v semináři. Byl připraven malý povoz. Všichni moji příbuzní byli spokojeni, já nejvíce. Jen moje matka se na mě zadívala, jako by chtěla něco říct. Jednu chvíli mě zavolala a řekla mi tato památná slova:

– Jene, oblékl jsi šat kněze. Mám z toho tak velkou radost, jakou může mít jediné matka ze štěstí svého syna. Ale pamatuj si, že to není šat, co vytváří důstojnost tvého stavu, ale praktickování ctností. Jestliže máš pochybnosti o svém povolání, pro lásku tě prosím, nezneucti tento šat. Hned ho odlož. Chci mít raději chudého čeledína než syna kněze, který zanedbává své povinnosti. Když jsi přišel na svět, zasvětila jsem tě svatě Panně. Když jsi začal studovat, doporučila jsem ti úctu k naší Matce. Nyní ti doporučuji, abys byl celý její. Miluj ji a drž se těch, kteří ji uctívají. A staneš-li se knězem, doporučuj a šíř všude úctu k Marii.

Když skončila tato slova, byla moje matka dojatá a já jsem plakal. Odpověděl jsem:

– Maminko, děkuji vám za všechno, co jste mi řekla a co jste pro mne udělala. Tato vaše slova nebyla řečena nadarmo a budou mým pokladem po celý můj život.“

Matka kněze

V sobotu 5. června 1841 vysvětil turínský arcibiskup Jana Boska na kněze. Následu-

jící čtvrtek na slavnost Božího Těla slavil Don Bosko mši svatou ve své obci. Zvony slavnostně vyzváněly. Lid se tísnil ve velkém farním kostele, aby viděl „syna Markéty, který se stal knězem“.

Večer toho dne hledala maminka Markéta vhodný okamžik, aby ho měla jen pro sebe, a řekla mu: „Jsi knězem, sloužíš mši svatou a budeš od nynějšku blíže Ježíši. Pamatuj si, že začít sloužit mši svatou znamená začít trpět. Nepoznáš to hned, ale postupně poznáš, že tvoje matka ti řekla pravdu. Jsem si jista, že se po všechny dny budeš modlit za mne, ať budu ještě živá, nebo již mrtvá. Ty od nynějška mysl jen na spásu duší a o mne si nedělej žádné starosti.“

Na konci října 1841 odchází Don Bosko do Turína a začíná pomalu se svou oratoří. Ale teprve o Velikonocích 1846 získá pro své chlapce stabilní místo ve Valdoccu.

V tu dobu zůstane matka Markéta v Becchi v domě syna Josefa v tom nejkrásnějším povolání babičky.

Když Don Bosko přišel do Turína, v tamních tkalcovnách pracovalo 6170 dospělých a 1115 mladistvých. Pracovali denně 13–14 hodin za 50 centesimů pod dohledem dozorců, kteří je poháněli holí, když usi-

nali. Žili jako omráčení a umírali jako mouchy.

Za podobných podmínek pracovali mladí zedníci, kteří přicházeli z velkých stavení na periferii, malí kominíci a chlapci, kteří teprve hledali nějaké zaměstnání. Přicházeli v houfích jako stěhovaví ptáci z piemontských a savojských údolí.

Jakmile se Donu Boskovi podařilo vytvořit si mezi nimi skupinu přátel, staral se o ně ze všech sil a podle vši své nápaditosti. O nedělích a ve večerních školách je vyučoval ve čtení, psaní a počítání, aby je zaměstnavatelé tak nešidili na mzdě. Hrál si s nimi a zpíval, modlili se, aby si uvědomili, že jsou mladí a že jsou křesťané. Snažil se působit na jejich zaměstnavatele, aby je zaměstnávali bez vykořisťování.

V červenci 1846 přišla do Becchi smutná zpráva. Maminka Markéta se tentýž den vypravila do Turína.

Don Bosko ležel ve svém pokojíku a byl bělejší než jeho prostěradlo. „Prudký zápal plic, výměšky krve,“ konstatoval lékař. To jsou stejná slova, jaká slyšela, než zemřel její manžel František. Markéta vytáhne z kapsáře růženec a velký kapesník. Pravou rukou utírá Janovi pot a levou probírá zrnka růžence a při každém řekne: „Svatá Panno Maria, zasvětila jsem ti ho, nedej mu zemřít!“

Brzy se ukáže, že není sama, kdo se za něho modlí. Ubozí chlapci v oratoři se dověděl: „Don Bosko umírá!“ A večer vidí maminka Markéta, jak přijde skupina těch ubohých chlapců. Vidí je, jak pláčou ve svých šatech špinavých od práce. „Pane, nenech ho zemřít. Jestli umře, kdo se o nás postará?“

Maminka pochopí, jak velké je dílo, které zde její syn vykonává.

Když večer dále pokročil, shromáždilo se u dveří ještě více chlapců. Don Bosko je slyší a prosí maminku, aby otevřela dveře. „Aspoň umru ve vaší přítomnosti.“

Za chvíli vidí Markéta, jak je jeho lůžko obklopeno chlapci. Ti nejmenší stoupají na špičky a volají: „Done Bosko, jsem tu!“

Madona vyslyšela chlapce a maminku Dona Boska. Ve svých pamětech napsal: „Byla sobota večer a všichni mysleli, že nadchází poslední noc mého života. Ale stal se opak. Když jsem se probudil, to největší nebezpečí bylo zažehnáno.“

Markéta vidí, že mezi chlapci propuká radost jako ohňostroj.

„Bůh odevzdal můj život do vašich rukou“

Jakmile jen trochu mohl, jde Don Bosko do kaple v oratoři. Opírá se přitom o hůl. Zmůže se v slzách na slova: „Bůh odevzdal můj život do vašich rukou.“

Odejel do Becchi, aby se trochu zotavil mezi vinicemi, kde zrají hrozny, a plánuje další budoucnost. Chtěl by otevřít ve černí školu pro chlapce. Pak by chtěl poskytnout ubytování těm nejchudším, kteří neměli v noci kam jít.

Ale několik desítek metrů od jeho bytu je *La Giardiniera*, hospůdka, kde opilí zpívají dlouho do noci. Není to dobré pro kněze. Farář Don Cinzano mu radí: „Máš matku. Zavolej jí do Turína. Budeš mít po boku anděla.“

Don Bosko počká ještě přes září a první týden října. Pak si dodá odvahy a řekne: „Maminko, viděla jste, jak mě mají chlapci v oratoři rádi a jak jsou ubozí. Nechtěla byste dělat maminku těm ubohých chlapcům?“

Don Bosko ve svých Pamětech napsal o této záležitosti málo slov: „Pochopila sílu mých slov a řekla mi: – Jestliže je to vůle Boží, pojďme.“

Markéta tak přijímá úkol stát se matkou těch nejchudších chlapců, kteří se modlili kolem ní jako andělci, aby její syn neumřel. Vydali se na cestu 3. listopadu, v úterý. Turín, město se 120 000 obyvateli, je vítá malým lesem svých zvonů. Sestupují ke čtvrti Dora a procházejí uličkami Borgo, kde bydlí „vandráci a bandité“, a dojdou do svých pokojíků.

Jeden z chlapců, Štěpán Castagno, je uslyší a zpráva se rozletí

jako blesk: „Don Bosko se vrátil. Přišel se svou matkou!“

Don Bosko opět zahájí ve černí školu pro své malé přátele, a to každý den.

Ale večer, když škola skončí, je mu těžko u srdce. Mnoho jeho žáků nemá kam jít, skončí pod mosty nebo v průchodech domů.

Jednoho deštivého večera v květnu 1847 klepe na dveře jeden mladíček z Valsesie, celý promoklý. Ubytují ho. Maminka Markéta připraví lůžko vedle pece. Je to první chlapec, kterému Don Bosko a jeho matka poskytl ubytování.

Krise v zahrádce

Když začalo přibývat ubytovaných chlapců, maminka upravila malou část louky na zahrádku.

Ošetřuje ji a zalévá a pěstuje zde salát, rajčata a feferonky, cibuli, fazole, mrkev, česnek... Don Bosko pomůže mamince a postaví malý plůtek, aby tam při hrách nikdo nevstoupil a nepošlapal sazenice. Je to jediná ingredience do polévky pro všechny.

Ve vzduchu visí válka a chlapci to cítí. Když vidí každou chvíli procházet vojáky, kteří přicházejí z fronty anebo na frontu odcházejí, slyší troubit trubky, začnou si na louce „hrát na válku“.

Don Bosko požádá Josefa Brosia, bývalého kanonýra, aby si oblékl uniformu, vzal trubku a přišel do oratoře mezi chlapce a začal s nimi velkou hru na válku.

Pravděpodobně jednu neděli odpoledne se stala ta strašná věc. Při pronásledování „poraže-

ných“ prolomí vítězové ohrádku, vpadnou do zahrádky a všechno tam pošlapou. Maminka Markéta je rozhořčená a odejde se slzami v očích.

Ten večer pravděpodobně pocítí na svých bedrech tíži svých 62 let. Chlapci šli spát a ona jako obvykle má před sebou hromadu šatů na opravování. Spolu s Donem Boskem zažívá košile a roztrhané kalhoty, které jí chlapci nechají ležet na zemi u postele, aby je do rána opravila, protože druhé nemají. Najednou maminka odloží jehlu vedle olejové lampy: „Jene,“ šeptá, „jsem už unavená. Nechej mě vrátit se do Becchi. Pracuji od rána do večera, jsem už stará a ti kluci mi všechno zničí. Já už dál nemohu.“

Don Bosko se podívá mamince do tváře a hrdlo se mu sevře. Není schopen říct ani slovo, neví, čím by mohl potěšit tu ubohou ženu. Nakonec udělá jedno gesto: ukáže jí rukou na kříž, který visí na stěně. A stará maminka pochopí...

Sirotki z Borgo Dora

V létě 1854 je Turín zpustošen cholerou. Po tisíci obětech zůstala stovka sirotek. Mnohé adoptovaly rodiny a instituce. V prosinci, když epidemie skončí, zůstalo těch opuštěných chlapců asi dvacet. Don Bosko je všechny přivede do oratoře. Jdou za ním, drží se za ruce a pláčou jako malé děti. Ve Valdoccu se maminka Markéta stane i jejich maminkou.

29. října 1854 přijde do oratoře Dominik Savio, chlapec z Mondonia. Maminka Markéta musí stále častěji dělat v práci přestávky, aby nabrala dechu. Tyto přestávky nejraději tráví v novém kostele sv. Františka Saleského v poslední lavici vlevo u vchodu. Vytáhne růženec a pomalu se modlí.

Jednoho dne řekne Donu Boskovi: „Máš dobré chlapce, ale žádný z nich nepředčí krásou srdce a duše Dominika Savia.“ Don Bosko se ptá proč, a ona

odpoví: „Přerušuje hru, aby navštívil Ježíše ve svatostánku.“

Mamince po boku

Během podzimu 1856 maminka takřka nevychází z kuchyně. Kdo se s ní chce setkat, najde ji zde.

V říjnu jde Don Bosko jako vždy do Becchi na svátek Panny Marie Růžencové. Bere s sebou ty nejlepší chlapce. Maminka Markéta s nimi poprvé nepůjde.

Několik dnů zůstane v lůžku, trápí ji silný kašel. Pak se dostaví vysoká horečka. Don Bosko povolá lékaře dr. Bellingeriho a diagnóza zní: „Zápal plic.“ Pro staré lidi v té době znamenala taková nemoc nevyhnutelně „konec života“. Maminka Markéta to ví

NOVÉ WEBOVÉ STRÁNKY Vatikánu

Sestra Judit Zoebelinová, redaktorka vatikánského internetu, oznámila, že Vatikán otevře na podzim 2006 druhé webové stránky, které budou mít interaktivní charakter a budou sloužit předávání evangelia a vzájemné komunikaci věřících. Stránky budou obsahovat vyučovací programy a interakční programy pro rodiny, mládež a farnosti. „Lidé se tak budou moci vzájemně setkávat a on-line spolupracovat.“ Současné internetové stránky odstartovala sestra Judit s kolektivem spolupracovníků v roce 1995.

a žádá Dona Boska, aby zavolał jejího zpovědníka Dona Borela a přinesl viaticum.

Don Bosko ihned uvědomí bratra Josefa. V malé chodbičce, která vede k jejímu pokojíku, se všichni tlačí, chtějí ji ještě vidět, uslyšet. Don Bosko s námahou všechny utiňuje, že je třeba nemocné dopřát klidu.

Don Bosko cítí, že to bude ta největší ztráta pro oratoř, a zvlášt

ě pro něho samotného. Vychovala ho pro život, pro kněžství, pro práci s mládeží, a to všechno, když chodili spolu na procházky, kdy se mu svěřovala při vaření polenty v oratoři.

Naučila ho síle, aby si nikdy nestěžoval, naučila ho důvěře v Boží Prozřetelnost. Darovala mu, aniž si to uvědomoval, jeho výchovný systém, který udivuje svět. A to všechno je sou

středěno v jejím životě a v jejích slovech: sladká a pevná dobrota matky.

Přijde Don Borel, aby ji vyzpovídal. A pak přinese Eucharistii jako pokrm na cestu. Pak maminka řekne Janovi: „Když jsi byl dítě, pomáhala jsem ti přijmout Ježíše. Nyní je na tobě, abys pomohl své matce. Říkej silná slova a já je budu opakovat.“

Z venkova přispěchá Josef s rukama ještě ušpiněnými od hlíny. A ona mu řekne s povzdechem jako všechny maminky: „Mějte se vždycky rádi.“

Bůh si pro ni přišel ve tři hodiny ráno 25. listopadu 1856.

*Z Maria Ausiliatrice 3/2006
přeložil -lš-*

Don Bosko dal zhotovit množství škapulířových medailek, které měly na jedné straně obraz Božského Srdce a na druhé straně Pannu Marii, Pomocnici křesťanů. Doporučoval všem, aby je ustavičně nosili u sebe jako prostředek proti všemu zlu.

„Chceš se zbavit všeho strachu? Je jeden jednoduchý prostředek: Medailka Panny Marie Pomocnice a střelná modlitba: – Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás – a časté svaté přijímání. To je všechno.“ (Don Bosko Donu Caglieri, pozdějšímu kardinálově)

4. září 1868 řekl Don Bosko ve večerním slůvku:

„Před několika dny byla jedna žena v nemocnici v posledním tažení... Navrhli jí, aby si zavolala Dona Boska. – Ať si přijde, ale zpovídat se nebudu... – Ale Don Bosko tě uzdraví... – Ať mě uzdraví, a pak se vyzpovídám. Přinesl jsem jí medailku. Pověsila si ji na krk. Dal jsem jí požehnání a zeptal se, jak dlouho se nezpovídala... Za chvíli se vyzpovídala. Zanechal jsem ji zcela spokojenou... Vložíme

tedy všechnu důvěru v Marii, a kdo ještě nemá na krku její medailku, ať si ji obstará. V noci při pokušení ji políbíme a neutrpíme žádnou škodu na duši. Dobrou noc.“

Červen 1884

V poděkování za blahopřání k jmeninám Don Bosko řekl: „Cholera řádí nedaleko nás. Obáváme se, že zasáhne i naši provincii. Poradím vám jeden prostředek proti tomuto zlu: je to medailka, která má na jedné straně Božské Srdce a na druhé Pannu Marii Pomocnici. Noste ji na krku, v kapse nebo v taštičce.

Hlavně abyste ji měli u sebe. Opakujte každý den: – Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás. Buďte klidní a jistí, že Maria ukáže svou mocnou ochranu. Velice bych byl překvapen, kdyby někdo, kdo má u sebe tuto medailku, byl nemocí postižen. Klidně ošetřujte nakažené v domech, v nemocnicích, v lazaretech. Přistupujte ke svátostem: cho-

lera se vás nedotkne...“ A tak se skutečně stalo. Nikdo, kdo nosil u sebe medailku, neonemocněl cholerou.

Červen 1886

Na Sicílii vypukla sopka Etna. Nejvíce ohroženým místem bylo Nicolosi. Láva postupovala rychlostí 50–70 metrů za hodinu. Pinie, kaštiny a obdělávaná půda, to vše bylo zničeno. Dcery Panny Marie Pomocnice psaly Donu Boskovi a ten jim

obratem odpověděl: „Rozhodte na místě medailky Panny Marie Pomocnice. Modlím se za vás...“ Farář v Nicolosi vzal medailky od sester a udělal, co Don Bosko žádal. ... V tom místě přestal strašný živel postupovat. ... Gazzetta di Catania, nejzarytější antiklerikální noviny napsaly: „V Altarelli se láva rozdvíjela na dva proudy a tamní obyvatelé nechala bez pohromy. Zážrak!“ Dnes tam zkamenělá láva jako pomník připomíná onu zázračnou událost.

22. února 1887

Byl poslední den karnevalu. Don Bosko se sešel s žáky čtvrté třídy gymnázia a rozdával jim medailky. Doporučil jim, aby si jich vážili, a ujistil je, že je ochrání od každého neštěstí. A neštěstí přišlo hned další ráno: strašné zemětřesení postihlo Ligurii a otrásl se i Piemont. Ve Valdoccu vznikla panika a všichni prchali ze svých pokojů. Na dvoře všichni obrátili svůj pohled k soše Panny Marie na kopuli chrámu. Nic nebylo poškozeno.

Květen 1908

Don Rua, nástupce Dona Boska, se vracel ze Svaté země lodí. 2. května nemohl sloužit v kajutě mši svatou, protože na moři řádila prudká bouře. Večer hodil do moře medailku P. Marie Pomocnice. Jakoby najednou se objevil paprsek slunce, mraky se protrhly a moře se zcela uklidnilo.

Podle Maria Ausiliatrice

Letos 28. dubna uplynulo 290 let od smrti svatého Ludvíka Maria Grigniona z Montfortu. Tento světec, šířitel pravé mariánské úcty, nemá významné výročí k slavení. Vždy je však vhodné připomenout aspoň jeho nejznámější a nejdůležitější spis *O pravé mariánské úctě*, který zapadá do nejslavnější mariánské literatury křesťanského věku. Začíná prostým sdělením: „*Skrze Pannu Marii přišel Kristus na svět a skrze ni má také ve světě kralovat.*“

Dále světec píše o skrytém životě Matky Boží, který byl plný úžasných tajemství. Vysvětluje, v čem spočívá pravá mariánská úcta, a vede čtenáře k dokonalému zasvěcení sebe této vznesené Královně.

Na Velký pátek tomu bylo právě deset let od doby, kdy šéfredaktor Matice cyrilometodějské zadal pořízení nového českého překladu z francouzského originálu. V zimě byl vydán v pořadí čtvrtý český text.

Všechno začalo takto: Kdy si jeden čtrnáctiletý mladíček chtěl nechtě vyslechl cyklus májových promluv o dokonalé mariánské úctě podle sv. Ludvíka Maria Grigniona z Montfortu. Sám obsah kázání mu připadal těžko srozumitelný a jméno svatého autora bylo snad ještě divnější.

Po nějaké době našeho mladíčka zaujala modrá knížka v knihovně u přátel. Správně tušil, že bude pojednávat o Panně Marii. Ovšem když namátkou četl dlouhatánské souvětí, hýřící přechodníky a starobylými výrazy, takže na konci věty nevěděl, co bylo na začátku, knížku rychle vrátil do přihrádky.

Po letech zvědavý mladík knížku tentokrát pozorně zkoumal od samého začátku. Blahoslavený Ludvík Maria Grignion už mu nezněl tak cizí, ba dokonce ho jaksi vábil jako původce mariánské díla, zvláště když ho doporučoval sv. Pius X. těmito slovy: „... z plna srdce uděluje

me apoštolské požehnání všem, kteří toto pojednání budou číst.“ Rovněž papež Benedikt XV. píše pochvalně: „Kéž by knížka byla uvedena v ještě větší známost, aby probouzela a prohlubovala mezi věřícími ducha vpravdě

křesťanského.“ A jelikož bylo též v obecném povědomí heslo papeže Jana Pavla II., které se úzce vztahovalo k traktátu *O dokonalé pobožnosti k přesvaté Panně* (jak nadpis uvádí poválečné vydání), mladík se rozhodl knížku louskat a louskat. Po několika přelouskání si knížku půjčil takzvaně natrvalo (stejně už byla jednou kradená).

A četl se svatým nadšením úžasně pravdy o Matce Boží:

*Maria žila ve veliké skrytosti, a proto ji Duch Svatý a Církev nazývají **Alma Mater, Matkou skrytou a tajemnou.** Její pokora byla tak hluboká, že ji na zemi vůbec nepřitahovalo mocněji a stáleji, než aby se skrývala sama sobě*

a všem stvořeným bytostem, aby tak byla známa jenom samotnému Bohu.

*Dokonce ani její rodiče ji neznali a andělé se často ptali jeden druhého: **Kdo je ta bytost?**, protože Bůh jim ji skrýval. A pokud jim o ní něco odhalil, pak jim o ní ještě nekonečně víc tajil.*

Maria je vynikající vrcholné dílo Boha, který si vyhradil jeho poznání a jeho vlastnictví pro sebe.

Celá země je plná její slávy, zejména (však) u křesťanů, kteří si ji zvolili za strážkyni a ochránkyni četných národů, krajů, diecézí a měst. Několik katedrál je zasvěceno Bohu pod jejím jménem. Neexistuje kostel bez jejího oltáře, neexistuje země nebo kraj, kde by lidé neměli nějaký její milostný obraz, u něhož dosahují uzdravení ze všech druhů nemocí a dostává se jim dobrodiní všeho druhu. Není dítěte, které by ji nechválilo, když žvatlá Zdravas Maria. Sotva se najde hříšník, který by i ve své zatvřelosti neměl jistkřičku důvěry v Marii.

Dále je třeba po pravdě říci se svatými: O Marii nikdy dosti... Maria ještě nebyla dost chválena, velebena, uctívána a milována.

Jestliže tedy, a to je jisté, přijde na svět království Ježíše Krista, bude to jen nezbytný důsledek poznání Panny Marie a jejího království. Vždyť ona jej přivedla na svět poprvé a způsobí, že Ježíš, plný slávy, přijde podruhé.

Hned při první rekolekci v kněžském semináři bylo tématem dokonalé zasvěcení Panně Marii podle sv. Ludvíka Maria Grigniona. Mladý seminarista neváhal a bez okolků po rekolekci o první říjnové sobotě roku 1986 zasvěcení vykonal.

Mladý kněz si za studií v USA opatřil hned dvojmo souborné vydání všech Grignionových spisů. Kritické poznámky se později výborně hodily, když se rodil nový překlad.

Zbývá dodat, že s odstupem deseti let by překladatel provedl určité změny, např. slovo „*dělat*“ by leckde nahradil termínem „*konat*“ nebo „*činit*“.

A jistě by v červené příručce na straně 53 doplnil dva omylem vynechané pojmy, takže modlitba, která tryská světcům přímo ze zaníceného srdce, začíná: „Zdravas, Maria, Dcero Boha Otce. Zdravas, Maria, Matko Boha Syna. Zdravas, Maria, Snoubenka Ducha Svatého.“

P. Filip M. Antonín Stajner

O pravé mariánské úctě

Obraz Panny Marie, Pomocnice křesťanů v turínské bazilice

Zločiny komunismu

Pohled křesťanských církví a paralely k současnému vývoji ve společnosti

Tak se nazývala konference konaná 16. 3. 2006 v Praze-Břevnově. Promluvili na ní - převor břevnovského kláštera P. Prokop Siostrzonek, biskup František Václav Lobkowitz, předseda ekumenické rady církví Pavel Černý, předseda KDU-ČSL Miroslav Kalousek, předsedkyně Konfederace politických vězňů MUDr. Naděžda Kavalírová, arcib. Mons. Karel Otčenášek, Jan Zeno Dus, člen KPV, gen. Radovan Procházka, předseda Matice cyrilometodějské a redaktor Světla Josef Vlček, JUDr. Jan Haluza a ICLic. ThLic. P. Jiří Koniček.

Situace, kdy dochází k omezování svobody církví (novela církevního zákona) a k útokům na další základní lidské svobody, což je důsledek současné politiky ČSSD za podpory KSČM, je velmi vážná. Proto KDU-ČSL společně s Konfederací politických vězňů uspořádali konferenci, která měla analyzovat situaci ve společnosti a na základě historických paralel hledat cestu jak dál. M. Kalousek vysvětlil, proč je třeba se ohlížet do komunistické minulosti. „Musíme se ptát, jak se to mohlo stát, že se před téměř šedesáti lety komunistická strana dostala k moci demokratickou cestou,“ uvedl Kalousek. Podle jeho slov je komunismus nebezpečný ve své plíživé cestě moci. „Nechceme strašit návratem do padesátých let. Dnes už máme demokratické instituce. Jenže je v nich málo demokratů.“ Podle M. Kalouska jsou političtí vězni velmi citliví na první příznaky snahy komunistů o uchopení moci, a proto je nutné jim naslouchat. Předsedkyně KPV Naděžda Kavalírová připomněla, že bývalí političtí vězni chtějí především „zabezpečit budoucnost této země“ a upozornit na zrůdnost komunismu. „V tom, abychom přežili a nebyli zatíženi nenávistí a dnes svědčili o tom, co jsme prožili, nám byla velkou posilou víra,“ přiblížila vzápětí pohled křesťanů na zločiny totality.

Redaktor Světla Josef Vlček citoval na začátku svého pří-

spěvku encykliku Pia XII. *Divini Redemptoris*, která začíná těmito slovy:

„Příslib, že přijde božský vykupitel, prozařuje život lidí od jeho počátku. Položím nepřátelství mezi simě tvé a simě její, ono ti rozdrtí hlavu (Gn 3,15). Pevná naděje v lepší časy značně zmírnila jejich zármutek ze ztráty slasti ráje. Pak je provázela na cestě plné útrap a úzkosti tak dlouho, až se naplnil stanovený čas, kdy vykupitel splnil dávnou touhu a všem pokolením slavně umožnil žít novým ušlechtlejším křesťanským způsobem, který dalekosáhle překonává a přesahuje to, čeho některé významnější národy dosáhly s velkou námahou a s velkým úsilím.“

Po žalostném pádu Adama následoval svízelný zápas ctností s neřestmi, následky prvotního hříchu. A odvěký záludný pokušitel nikdy nepřestal svá-

Naděžda Kavalírová (uprostřed), Miroslav Kalousek (vpravo)

dět smrtelné lidstvo tím, že je podváděl klamnými sliby. Proto jak běžel čas, následoval zmatek za zmatkem, až došlo k současným zvrácenostem, které se všude buď už úděsně projevily, nebo nebezpečně hrozí. Ukazuje se, že svým rozsahem a svou prudkostí přesahují všechna pronásledování, která církev protřpěla. Tak se lidstvo dostává do nebezpečí, že upadne do barbarství ještě horšího, než bylo to, v němž žilo před příchodem Vykupitele. Jistě již chápete, že mluvím o hrozivém nebezpečí bezbožického komunismu. Jde mu vlastně o úplný rozklad společenského řádu a přímo ze základu vyvrací křesťanský způsob života.“

J. Vlček upozornil dále na několik příkladů komunistických lží. Političtí vězni si mohli svými zkušenostmi ověřit, jak výstižně definuje Bible satana ja-

ko Lháře. „Komunistické strany není možno označovat jako normální politické strany, ale jako odvěkým Lhářem a Protivníkem – tedy Satanem inspirované tažení ateismu. Komunistické strany bojují proti Bohu, a to jak proti jeho zákonům, které vtiskl do svědomí svých tvorů, tak proti těm, kteří v Boha věří a chtějí podle toho žít. Bojují proti člověku. Před několika dny přibyl další důkaz – nedávné odhalení, že vraždu papeže Jana Pavla II. nařídil šéf sovětské komunistické strany Leonid Brežněv, jak ukazují výsledky italské parlamentní vyšetřovací komise v kauze římského atentátu na papeže z 13. května 1981. Současně dementi dnešního Kremlu je marnou obhajobou, protože svět zná a má zkušenosti se lhaním komunistů v minulosti. Například po vyvraždění tisíců polských důstojníků u Katyně.“

Konference se zúčastnilo téměř 200 účastníků z řad kněží, pastorů, politických vězňů, řeholníků, představitelů charit a diakonií.

Sborník s přednáškami této konference vyšel v těchto dnech pod stejným názvem (Zločiny komunismu) a je možno jej zakoupit mj. také v knihkupectvích Matice cyrilometodějské v Olomouci za 35 Kč.

-jk-

Celou přednášku našeho redaktora Josefa Vlčka naleznete v plném znění na internetové adrese: www.maticecm.cz/svetlo.

Účastníci konference „Zločiny komunismu“

Psáno s odvahou

O necelých 25 tisíc hlasů zvířela v italských parlamentních volbách levicová koalice vedená Romanem Prodim. V konečném součtu získala levice 49,8 % hlasů, zatímco pravice 49,7 %. V nové italské poslanecké sněmovně zasedne také 57 poslanců zvolených za dvě strany, které se již svým názvem výslovně hlásí ke komunismu. Předseda jedné z nich Fausto Bertinotti se dokonce stane předsedou Sněmovny, poté co se další z bývalých komunistických předáků (dnes předseda jiné strany vzniklé odloučením z někdejší PCI, komunistické strany) Massimo D'Alema své kandidatury okázale vzdal v naději, že se mu otevře cesta do prezidentského paláce... Bertinotti je postarší politik, který vyznává učení marxismu-leninismu, prosazuje metodu třídního boje, odmítá soukromé vlastnictví a zároveň sám sebe diplomaticky označuje za člověka, který „je stále na cestě objevování existence Boha“.

Na kandidátce komunistů se do Sněmovny dostalo také mnoho jiných zajímavých osob, včetně transvestity Vladimíra Luxurii, o němž se stále neví, zda bude poslancem nebo poslankyní, nebo anarchistického pouličního bojovníka Francesca Carusa. Jakoby nová renesance komunismu nyní zaplavila celou Itálii, konají se mírové pochody a manifestace, mluví se o tom, co potřebuje země a lid, noviny La Repubblica dokonce přinesly zajímavou reportáž o plánech na obnovu vzdělávacího střediska marxismu pro mladé politiky nedaleko Říma, jehož budova je od rozpadu PCI v osmdesátých letech nevyužita.

Když jsem před dvěma lety pobýval na návštěvě u jednoho kněze, správce malé farnosti v Toskánsku, bavili jsme se často o politice. Blížily se komunální volby. Velmi se zajímal o historii České republiky v době vlády komunistické strany. Když jsem mu povyprávěl několik trpkých

zkušeností naší rodiny s tehdejšími mocipány, jako bylo vyšetřování policí, vyhazovy z práce a perzekuce za náboženskou výchovu dětí apod., pokýval smutně hlavou. Řekl, že má výčitky z toho, že je správcem farnosti, kde většina jeho svěřených ovcí volí komunisty. A co hůř, volí je i mnozí kněží v okolních farnostech. „Je to proto,“ řekl, „že Italo-vé vládu komunistů ještě nikdy nezažili, ale vždy o idejích komunismu snili.“ Byl právě květen a celá farnost se každý večer scházela na zahradách různých krásných vil k modlitbě růžence. Je to takový májový zvyk. Pak se ještě sedělo, rodina hostitelů nabízela občerstvení a povíдалo se až do noci. Don Angelo mne na konci jednoho takového modlitebního setkání vybídl, abych lidem řekl něco o zkušenostech naší země s vládou komunismu. Lidé poslouchali a nakonec mi poděkovali za slova, díky kterým se dověděli něco více o zemi, která je pro ně tolik vzdálena.

Matice cyrilometodějská vydala nedávno útlou knížku s názvem Psáno před popravou. Je sestavena z posledních řádků, které bylo dovoleno napsat lidem několik hodin před vykonáním rozsudku smrti. K smrti byli odsouzeni za neexistující zločiny lidmi vládnoucími pod praporem téže zhoubné ideologie, jakou vyznává nově navržený předseda italské sněmovny, sněmovny země hlásící se ke katolické tradici. Strany, která má ve svém znaku srp, kladivo a hvězdu na rudém pozadí. Ano, je to už více než 50 let a Italové neví mnoho o dějinách středoevropských zemí. Velmi se však zajímají o osudy země v Asii, Africe a na Blízkém východě, leží jim na srdci mírové rozhovory Izraelců s Palestinci, odsuzují represe křesťanů v muslimských zemích, bojují za zrušení trestu smrti v Iránu, Číně a dalších zemích. Milan Kundera popsal v knize Život je jinde příběh mladého člověka, který se celý život nachází v nesamostat-

ném postavení, žije pod vlivem lidí kolem sebe, je ovládán iluzemi o tom, co všechno dokáže a jak projeví svou výjimečnost, především svůj neexistující literární talent. Kundera pokládá příběh tohoto neúspěšného naivního básníka za model vzniku většiny revolucí v dějinách. Za jednu z jejich hlavních historických příčin pokládá právě naivitu mladého člověka, naivitu lyrického věku, kdy životní zkušenosti nahrazují sny a touhy. Úporná snaha uskutečnit tyto sny, nejprve v osobním životě a potom ve společnosti a politice, vede k frustraci, komplexu méněcennosti a nakonec k pouličnímu násilí a úplně mu bezprávi. Poslední instancí je likvidace všech kolem sebe a nakonec i sebe sama. Svět snu a iluzí neúspěšného básníka se podobá babylonské věži vystavené nad spálenou zemí, která se nakonec sama zřítí.

Smutné je, že omyly naivního lyrického věku se po generacích opakují. Opakují se následně i v dějinách. I v Česku budou parlamentní volby a průzkumy nepřisuzují komunistům zanedbatelné procento. Co stojí v protikladu k naivitě a snům o revoluci? Skutečná odvaha k oběti, odvaha k přijetí jejího smyslu. Při čtení posledních řádků k smrti odsouzených nevinných lidí trneme úžasem nad odvahou, s níž byly napsány. V posledním dopisu nejbližším příbuzným P. Jan Bula napsal: „Největší posilou je mi to, že jsem věrně sloužil Bohu až do konce. Člověk Boha nikdy dost nemiluje, a to je jediné, čeho musí litovat... Víím, že bys čekal hodně víc, abych ti toho napsal, když je to naposled, ale myslím, že to stačí. Připadá mi, jako bych odjížděl do vzdálených končin, po kterých jsem snad ve snu toužil, vzdálených – odkud, až se vrátím, nenajdu nikoho známého. A protože víím, že návratu není, víím, že Vy přijдете za mnou. Zase se shledáme, zase Vás oběmu ve světě novém, kde já už budu se známými čekat. Vychovejte dobře své děti! Sami hleďte, aby

NOVĚNA K PANNĚ MARIÍ, POMOCNICI KŘESŤANŮ

Toto číslo Světla jsme oprávněně věnovali hlavně Panně Marii Pomocnici k jejímu svátku 24. května.

K historii svátku a úcty by mohla ještě mnoho svědectví připojit sama Matice a Světlo a jeho spolupracovníci. Rádi by do srdcí čtenářů přelili své city vděčnosti a důvěry. O zvroutnění úcty a důvěry k Panně Marii Pomocnici se hovořilo také na posledních olomouckých večerádech Mariánského kněžského hnutí, které v nejbližších dnech rozešle všem členům a spolupracovníkům výzvu ke konání devítidenní pobožnosti k Panně Marii, Pomocnici křesťanů před zakončením mariánského měsíce svátkem Navštívení P. Marie (31. května), tedy od 22. do 30. května 2006. Ve svých modlitbách nesmíme myslet jen na sebe a své nejbližší, ale na celý náš národ. Vzpomeňme si na situaci Evropy před Lepantem a před Vidní a na důvěru našich předků, která byla odměněna zázračnou záchranou. S důvěrou stejně silnou se modleme za záchranu celého národa, za jeho obrácení a za jeho opravdový život v Bohu. Aby konečně prohlédl, aby šli všichni k volbám a do čela národa zvolili takové politiky, kteří národ povedou ke spravedlnosti, k dodržování mravního řádu, za jedinou Pravdou a ne za bludičkami...

Don Bosko doporučoval tuto nověnu:

- 1) Přijmout svátost smíření a přistoupit k sv. přijímání.
- 2) Poskytnout dar ve prospěch apoštolátního díla, zvláště apoštolátu mezi mládeží, nebo se ho osobně zúčastnit.
- 3) Oživit víru v Ježíše Svátostného a úctu k Panně Marii Pomocnici.
- 4) Po devět po sobě jdoucích dnů se denně pomodlit 3x Otče náš, Zdravas a Sláva Otci se střelnou modlitbou „Chválena a velebena budiž bez ustání Nejsvětější Svátost oltářní“ a 3x Zdravas Královno se střelnou modlitbou „Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás!“

-jv-

shledání bylo skutečné a šťastné. Bud'te s Bohem a na shledanou. Loučí se s Vámi a líbá Vás – Váš Jenda.“ P. Bula byl popraven komunisty v nedožitých 32 letech, 20. května 1952.

Petr Cěkota

(<http://www.radiovaticana.cz>)

KATOLÍCI A PRAVOSLAVNÍ O DUŠI EVROPY

Závěry katolicko-pravoslavného jednání o obnově duše Evropy poukazují na krizi evropské integrace; ta se objevila, když se členské státy nedokázaly shodnout na ústavní smlouvě. Nicméně, jak konstatují závěry, „krize rozděluje Evropu je kulturního řádu: rozpouští se její křesťanská identita. Evropské národy charakterizuje hluboká pochybnost člověka o sobě samém: jen neví, kdo je.“

Krize má „dramatické demografické důsledky: odmítání dětí, soužití bez budoucnosti, ... neschopnost sdílet život s druhým v manželství“. Text hovoří o evropské demografické sebevraždě ve jménu egoismu a hedonismu. Na všechny tyto výzvy chtějí účastníci reagovat „misíí vzdělání a formace“. „Vzdělávat se znamená objevovat dědictví minulosti, milovat je a uznávat je. Jen tak dokážeme znovu objevit své křesťanské kořeny,“ říká se v závěrech. Ty vyjadřují vůli společně svědčit o víře a znovu evangelizovat Evropu, z níž se stal hospodářský obr, ale duchovní trpaslík.

Zenit - Res Claritatis

KATOLICKÝ FILM V PÁKISTÁNU

V Pákistánu byl vytvořen první televizní film katolického zaměření. Jak řekl arcibiskup Evaristo Pinto, je to historický okamžik. Film má název „Muhjza“ – „Zázrak“ a jeho poslání je misijního rázu. 40minutový film byl vyroben s velkou profesionalitou a pojednává o katolických rodičích, kteří mají problémy se svými dětmi. Těžkosti nakonec vyřeší modlitba a půst. Již několik soukromých programů projevilo zájem o jeho vysílání. Iniciátorem je katolický kněz Arthur Charles, jehož snem je vybudovat v zemi katolické rádio a televizi. Chtěl by tak vytvořit základnu pro šíření Kristova poselství všem, a současně nástroj mezináboženského porozumění.

Záleží na nás

Byl jsem kdysi u toho. Bylo to v době husákovské normalizace. Soudruh církevní tajemník vytýkal děkanovi, že jeden z farářů prý neměl povinnou výzdobu fary k prvnímu máji. Komise MNV ho napomenula. Do rána postavil ke kostelu velký transparent s nápisem: Proletáři všech zemí, pro Krista Pána spojte se! Všichni se nakonec smáli dobrému vtipu. Není však divné, že považujeme za samozřejmost spojení proletářů pod vedením materialistické ideologie a není pro nás samozřejmé spojení křesťanů pro Krista Pána, když jde o budování Božího království na zemi? Proč si pěstujeme jakýsi pocit křivdy lidí zatlačených na okraj a nařikáme nad společností, která spěje k zániku, protože opustila své duchovní a kulturní kořeny?

Vybavují si slova našeho kněze Mons. Šrámka, který před sto lety pochopil, že křesťan nesmí být křesťanem jen v kostele, ale musí aktivně vnášet evangelium i do veřejného života. V těžkých podmínkách svým příkladem strhával mnohé, zakládal různé spolky a sdružení a říkal lidem: *Proti nenávisti národní nebo třídní stavíme lásku, proti třídnímu boji křesťanský solidarismus všech stavů, i proti novodobé nesnášenlivosti, ať už nacionální nebo rasové, stavíme myšlenku křesťanského bratrství mezi národy, i proti zpátečnickému centralismu vedoucímu k totalitě hospodářské a politické stavíme iniciativu svobodného člověka, proti všem druhům vykořisťujícího kapitalismu stavíme sociální osvobození pracujících vrstev, proti pohanský zbožňované modle hmoty stavíme respekt k důstojnosti lidské, víru v člověka a jeho nesmrtelnou duši.*

Nerozhodným říkal: *Zdá se, jako by bylo lidstvo hnáno ze západu a východu do slepé uličky. Jedni mluví o ideálu svobody, druzí hájí myš-*

lenku rovnosti. My věříme, že lze stmelit a sdružit ve spolupráci jak svět rovnosti, tak svět svobody, a to jednotící myšlenkou křesťanského bratrství.

Toto přesvědčení jej vedlo k takovému organizování křesťanů, které by mohlo ovlivňovat i společenské dění, takže po letech může říct: *Jsem v národě jedinou stranou, která upřímně vyznává křesťanský životní názor, která svou představu státu a světa založila na vysokém ideálu mravním a tím také na ideálu hluboce sociálním. Toto je požadavek, který vám zvláště kladu na srdce. Nevyznávejte vznešené hodnoty jenom slovy! Uplatňujte je v celém svém životě, celou duší. Vaše skutky ať mluví za vás! My stoupenci křesťanského světového názoru nemusíme si vymýšlet umělé konstrukce, abychom se snášeli mezi sebou, abychom se dopracovali společně družnosti. Byl nám dán příkaz, který je základem naší představy společenského života: Milujte se vespolek jako bratři!*

Tento stát jsme si zbudovali jako zástitu a tvrz, jako ručitele našich osobních práv, nikoliv jako tyrana, který požívá, co nezbudoval. Uvnitř tohoto státu žádáme proto sociální mír, sociální spravedlnost, právní jistotu

Mons. Jan Šrámek

Mons. Jan Graubner

a ochranu, podporu a vážnost rodiny a manželství, svobodu osobní, svobodu vyznání a školy, všestrannou ochranu sociální proti zneužití svobody silnějším vůči slabšímu, zabezpečení spravedlivé mzdy rodinné, ochranu a bezpečnost hmotných statků vzniklých a nashromážděných poctivou prací. Stát je pro lidi, nikoliv lidí pro stát. Stát nesmí překážet, ale má všude pomáhat.

My jako národ nemáme zabezpečeno, že zůstaneme křesťany, nebudeme-li svaté dědictví udržovat a znovu a znovu obnovovat celým srdcem, celou myslí se mu oddávat. Musí to být křesťanství plné a celé. Musíme pěstovat křesťanskou lásku a nikoho nenávidět, zvláště ne bratry své víry a svého rodu. Máme právo nenávidět chyby svých bližních, ale jako bratři se máme milovat a utvářet poměry tak, aby národ zůstal spojen vzájemnou láskou.

Církev od II. vatikánského sněmu si nepřejde, aby se kněží angažovali v politice, ale tento úkol dává křesťanským laikům, k jejichž základnímu poslání patří vnášení evangelia do světa. Současná situace společnosti české i evropské ukazuje, že křesťanští laici mají před sebou opravdu veliký úkol, který vyžaduje náročné nasazení se a spojení všech sil. Bát se však netřeba. Kdo uskutěčňuje evangelium, může počítat s Ježíšovým slibem: *Jsem s vámi po všechny dny, až do konce světa.*

+ Jan Graubner

Goebbelsovská lež

Před šestnácti lety skončila v naší zemi vláda komunistů, kdy lež byla hlavním nástrojem jejich politiky, zvláště pak ve vztahu ke katolické církvi. Kdo se domnívá, že toto po r. 1989 přestalo, toho by měl rychle vyvést z omylu film francouzského režiséra řeckého původu Costy-Gavrasy „Amen“, který vysílala ČT 2 ve středu 3. května.

Horší propagandistický paskvil snad ani nebylo možno natočit. Levicově orientovaný režisér Costa-Gavras zde volně zpracoval dřívější hru německého dramatika Rolfa Hochhuta „Náměstek“, v níž je papež Pius XII. vylicen jako chladnokrevný zbabělec, který odmítá vystoupit ve prospěch Židů, vražděných nacisty v plynových komorách, protože potřebuje Hitlera k rozdrce ní úhlavního nepřítel - ruského bolševismu. Costa-Gavras prokazuje absolutní neprofesionalitu svou neznalostí církevního prostředí, když nechává biskupa běhat po ulici a po státních úřadech v ornátě, s mitrou a berlou. To by nebylo ještě to nejhorší, nad tím se lze jen poušmat. Horší je to s psychologickou manipulací diváka, která je v jeho případě obzvlášť nebezpečná.

1) Hned na počátku filmu se objevuje scéna, jak řeholní sestry v rámci programu eutanazie tlačí mentálně postižené děti do plynových komor. Eutanazie duševně nemocných byla prováděna ve vytipovaných zdravotnických zařízeních, v nichž personál náležel převážně k SS. Že by hitlerovský režim k tomu použil řádové sestry, je totální nesmysl, uvážíme-li, že řeholnice byly již od r. 1935 vystaveny propouštění ze školství, jejich charitativní zařízení rušena a kláštery často zabírány nacistickými organizacemi. Nacistický režim hleděl praktiky eutanazie co nejvíce před obyvatelstvem utajit a řeholnice nemohly být v tomto zárukou mlčenlivosti, nehledě k to-

mu, že katolická nauka jim kategoricky zakazovala se na nich jakkoliv podílet.

2) Vyslovenou lží je výjev, jak berlínský nuncius informuje o jednání církevních představitelů s nacistickými pohlaváři kvůli „drobným neshodám“ ohledně placení daní. Tyto „drobné neshody“ se naopak týkaly zavírání církevních škol, odstraňování křížů z veřejných prostor, likvidace církevního tisku a zatýkání duchovenstva, jak o tom informuje už encyklika Pia XI. „S palčivou péčí“ r. 1937.

3) Pomluvou je také prezentace papeže Pia XII. jako státníka, který si přál a podporoval hitlerovskou agresi proti SSSR. Skutečností naopak je, že Pius XII. vyvíjel diplomatický nátlak na Mussoliniho, aby Itálie nevstupovala do války po boku Německa, což dokumentuje historik Pierre Blet v knize „Pius XII.“, vydané Maticí cyrilometodějskou r. 2001 (str. 61n), tentýž papež

také nezveřejnil žádné prohlášení na podporu války Německa proti SSSR a odmítal požadavky tohoto druhu.

4) Scéna, jak hlavní hrdina filmu je zklamán vánoční promluvou Pia XII., v níž prý žádné odsouzení masakru Židů nezaznělo, znamená vyloženou falzifikaci. Projev papežův je zde představen ve své autentické verzi, jsou však z něj vypuštěna tato slova: „Lidstvo má dluh vůči státicům osob, které bez svého zavinění a mnohdy jen pro samu skutečnost svého původu nebo své rasy byly odsouzeny k smrti nebo k postupnému vyhlazení...“ (Blet... str. 181). Ve filmu pochopitelně vůbec nezaznělo oficiální protestní memorandum vatikánského Státního sekretariátu z května r. 1943, v němž mj. stojí: „V Polsku před válkou žilo okolo 4 500 000 Židů; odhaduje se, že jich dnes... zbývá snad na 100 000... Není pochyb o tom, že největší část byla zlikvidována. Po mnoha a mnoha měsících transportů tisíce a tisíce z nich nedávají o sobě nic vědět... Specializované tábory smrti

jsou v blízkosti města Lublin (Treblinka) a u Brestu-Litevského...“ (Blet... str. 185). 2. června téhož roku Pius XII. řekl před kolegiem kardinálů: „Nedivte se, ctihodní bratři..., že se snažíme odpovídat s mimořádnou péčí na prosby těch, kteří k nám obracejí své oči plné úzkosti a úpěnlivé prosby, kteří pro svou národnost nebo svou rasu jsou vystaveni pohromám ještě větším a utrpení mnohem pronikavějším a jsou mnohdy bez vlastního zavinění určeni k vyhlazení...“ (Blet... str. 185). Toto papež pronesl v době, kdy americký státní tajemník sděloval: „Nejsou dostatečné důkazy pro to, aby se ospravedlnila deklarace poukazující na popravu v plynových komorách.“ (Blet... str. 186)

5) Ve filmu sice jsou vidět záběry, jak římské kláštery po obsazení města Němci ukrývají Židy, ale ani slovo o tom, že papež Pius XII. inicioval tuto akci a pověřil její organizaci irského kněze Flahertyho.

Toto jsou jen nejzávažnější falzifikace filmu „Amen“, které si nezadají s Goebblem, jenž učinil devizou svého nacistického ministerstva propagandy Voltairův výrok, že „stokrát opakovaná lež se nakonec stane pravdou“. K tomu vyvinuli jeho odborníci taktiku mistrného psychologického zpracovávání veřejného mínění tak, aby lidem utkvělo v paměti vylhané tvrzení nebo vylhaný obraz. Přesně totéž dělá Costa-Gavras ve svém filmu. Divákovi utkví v myslí scéna, jak jeptišky ženou děti do plynu - a toto bude nyní jeho „argumentem“ proti katolické církvi: já jsem přece viděl filmové záběry. Tak budou i mnozí učitelé vyučovat mládež. O Piovi XII. si televizní konzumenti odnesou představu, že zbaběle a z taktických důvodů k Hitlerově genocidě Židů mlčel, protože si přál jeho vítězství nad komunisty. Film proto nelze hodnotit jinak než jako odporný prolhaný škvár, který je urážkou jak Pia XII., tak i katolické církve jako celku.

Radomír Malý

APOŠTOLSKÁ TRADICE - pokračování ze str. 2

Nepřetržitý řetěz zprostředkující přítomnost Krista

Tento řetěz služby pokračuje až do dneška a bude pokračovat až do konce světa. Pověření, které Kristus udělil apoštolům, bylo skrze ně předáno jejich nástupcům. A tak zkušenost osobního styku s Kristem, zkušenost jedinečnou a neopakovatelnou, předali apoštolové nástupcům jakožto slavnostní posláni přijaté od Mistra, aby je uskutečnili ve světě. Výraz apoštol pochází z termínu „apostelein“, to znamená vyslat. Apoštolské posláni, jak ukazuje text Mt 28,19n, obsahuje službu pastorační (*učíte učedníky všechny národy...*), liturgickou (*křtíte je...*) a prorockou (*učte je zachovávat všechno, co jsem*

vám přikázal) a tato služba je garantována přítomností Pána až do skonání světa (*hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa*). Tak i my, i když jiným způsobem než apoštolové, máme pravou a osobní zkušenost přítomnosti zmrtvýchvstalého Pána. Skrze apoštolskou službu sám Kristus dospěje až k tomu, kdo je povolán k víře. Odstup staletí je překonán a Zmrtvýchvstalý se jako živý obětuje a působí v nás, v dnešní Církvi a ve světě. To je naše velká radost. V živé řeči tradice nemá Kristus odstup dvou tisíc let, ale je skutečně přítomný mezi námi a dává nám Pravdu, dává nám světlo a dává nám žít a nacházet cestu k budoucnosti.

Bollettino Vaticano 3. 5. 2006
Mezitulky redakce Světla

Ježíš nás učí bliženské lásce

Je-li Bůh láska, může nás vést k tomu, abychom milovali jeho a naše bližní. Právě to Ježíš hlásá: Milovat budeš Pána, svého Boha, celým srdcem, celou duší a ze všech sil. To je první a největší přikázání. Druhé je podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe (Mt 22,37-39).

Dříve než Ježíš začal se svými učedníky slavit Velikonoce, připomněl jim, že bliženská láska má být silou jejich sjednocení a pečeti jejich jednoty. *Nové přikázání vám dávám: Milujte se ve spolek! Jako jsem já miloval vás, tak i vy máte milovat jeden druhého (Jan 13,34).* Je to tedy vůle Páně: Každý člověk musí milovat svého bližního, protože i Bůh miluje své tvory a své děti. V průběhu staletí mluvil o tom znovu a znovu s velkými světcí a mystiky své Církve.

Co se týká povahy této lásky, žádal Ježíš od Veroniky Giuliani „**věrnou, čistou, horoucí a vytrvalou lásku**, lásku, která se projevuje v dílech lásky a kterou má prokazovat všem svým spolusestrám“. Ježíš jí také řekl: „Tvůj život ať je ustavičný projev bliženské lásky“ (Deník 12. 8. 1696).

Marii Brotelové odhalil Ježíš přednost bliženské lásky pro cestu do nebe a řekl jí, jak je důležité milovat svého bližního správně a být přitom vždy srdcem spojen s Pánem. Naše věčná blaženost závisí od tohoto spojení. Řekl jí: „Moje dcero, já musím žít ve všech křesťanech, ale musím se v nich nacházet. Jak mám přijmout do nebe duše, které se na zemi od svého Pána oddělily? Buď to jsou pak velmi dlouho v očistci nebo jsou ode mne odloučeny navždy, jestliže toto odloučení od bliženské lásky se stalo smrtelné“ (Dodatek č. 5).

Co se týká povahy bliženské lásky, zjišťujeme nejdříve, že **milovat Boha znamená milovat všechny, které miluje on**. To svěřil Ježíš svaté Kateřině Sienské: „Jestliže mě duše miluje, miluje také všechny bližní, jinak její lás-

ka není pravá, protože láska ke mně a láska k bližním jsou jedno. Čím více mě duše miluje, tím více miluje svého bližního, protože láska k němu vychází z lásky ke mně“ (Dialogy, kap. 7).

Druhý způsob jak milovat bližního spočívá v tom, **milovat Krista v chudých**. Láska k bližním je naplněna **pozorností a ustavičným jemným citem** pro dru-

Matka Tereza

hé. Ježíš nám říká: „Co jste učinili nejmenšímu z mých bratří, mně jste učinili“ (Mt 25,40). Tuto zkušenost udělal sv. Jan z Boha ve svém životě a v ustavičné bliženské lásce. Když potkal jednou jednoho polomrtvého muže, zanesl ho na svých bedrech do špitálu. Tam ho položil na lůžko, umyl mu nohy, jak to dělal i u jiných. A stal se záruk: Když se světec sklonil, aby políbil nemocnému nohy, spatřil na jedné z nich zářící ránu, ve které poznal ránu božského Spasitele. Když pozvedl oči, uslyšel Pánův hlas, který mu řekl: „Jene, dobro, které jsi mým jménem prokázal chudým, prokázal jsi mně. Já jsem to, kdo natahuje ruku pro almužnu, kterou jim dáváš. Já jsem oděn do jejich šatů, které jim oblékáš, a pokaždé, když chudému nebo nemocnému myješ nohy, prokazuješ tu službu mně“ (8. 3. Petits Bolandistes).

Pán bude jednat s námi tak, jak my jednáme s druhými. Veronika Giuliani byla mrzutá, protože její spolusestry ji nenechávaly na pokoji. Pokoušela se jim vyhubat a odcházela se modlit do kap-

le. Tam však uslyšela hlas, který jí řekl: „Jestliže nechceš patřit ke spolusestrám, ani já nechci patřit k tobě“ (Deník 15. 10. 1700). Duchovní vyprahlost, na kterou si někteří zbožní lidé stěžují, je často trestem za pochybení v bliženské lásce.

Pochybení proti bliženské lásce se Pánu nelíbí. Když jednou sestra Benigna Gojzová řekla slova méně laskavá než obvykle, pocítila v ústech po svatém přijímání vařící tekutinu. Ježíš jí řekl: „Nemohu v tobě nechat nic nedokonalého, aniž bych to opravil a potrestal, protože já také ani sebe-méně dobro, které vykonáš, nenechávám bez odměny“ (Život, 1. díl, kap. 9).

Pohrdat chudými znamená pohrdat Bohem. Pán řekl k ctihodné Markétě od Nejsvětější Svátosti: „Většina lidí je ke mně tak krutá, že si ze mne v postavě mých chudých tropí posměch. Domnívají se nejen, že je to pod jejich úroveň mluvit se mnou, ale odmítají dokonce se na mne podívat“ (Život, kniha 5., kap. 6)

Ježíš nás vyzývá, **abychom druhé nesoudili**, abychom sami nebyli souzeni. Sváté Kateřině Sienské doporučil, aby neposu-

Sv. Vincenc z Pauly

zovala: „Myslela by sis, že soudíš správně, ale tvůj soud by byl špatný, protože soudíš jen podle toho, co vidíš. Často ti ďábel dává vidět mnoho pravdy, aby tě pak zavedl ke lži. Dojde k tomu, když ze sebe děláš soudce myšlenek a úmyslů rozumem nada-

ných tvorů. Jak jsem ti řekl, já jsem jediný, kdo o tom může soudit“ (Kniha 3, kap. 16).

Bliženská láska působí mnoho dobrého. Uvedme alespoň něco:

Privolává Boží pozeňání na ty, kteří ji praktikují. Sestra Jana Benigna Gojzová: „Pán mi dal na srozuměnou, že sestry těmito prostředky získávají nebeské pozeňání a především dosahují rychlého rozšíření našeho institutu v krátké době“ (Život, 1. díl, kap. 11).

Je obezřetná ve svých soudech, protože žije z Božího slitování. Bůh řekl Františce Boně: „Nesmíme bližního pomlouvat. Já nechci nikoho zatratit, moje smilování je veliké“ (Kniha 2, kap. 8).

Bliženská láska při posuzování druhých nám zajišťuje blaženou smrt a vídný soud našeho Pána. O svátku sv. Magdalény řekl Ježíš Františce Boně: „Moje dcero, zavírej oči před slabostmi svých bližních, omlouvěj jejich chyby, měj soucit s jejich slabostmi, dívej se především sama na sebe, a já ti slibuji, že tě před svým Otcem omluvím, tak jak jsem omluvil Magdalénu“ (Kniha 3, kap. 2).

Milovat bliženskou lásku v darech, které Bůh udělil druhým, znamená přitahovat tyto dary na sebe. Pán řekl svaté Mechthildě: „Všichni, kteří milují mé dary u druhých, zaslouží si, aby přijali stejné dary jako ti, kterým jsem je dal“ (Díl 5. kap. 23).

V evangeliu Ježíš připomíná, že každý úkon bliženské lásky bude v nebi odměněn a naše velkodušné duše dojdou u něho slávy. „Kdo těmto nejmenším podá pohár studené vody, protože je to můj učedník, amen, pravím vám, jistě nepřijde o svou odměnu“ (Mt 10,42).

Připomíná proto svým mystikům a svatým stále pravdivost svých slov, aby je povzbudil k tomu milovat stále více a abychom mohli získat v nebi korunu spravedlnosti a slávy.

Boháčova povinnost

V Sanpierrezkém navštívil Dona Boska jeden kapucín, který byl z odpovědníkem janovského multimilionáře, který byl již starý a neměl děti. Při rozhovoru se Don Bosko otázal:

„Proč ten pán nepomáhá druhým úměrně svému bohatství?“

„Done Bosko, mýlíte se. Každoročně dává na pomoc chudým dvacet tisíc lir.“

„Pouze dvacet tisíc? Kdyby žil podle Kristových zásad a dával almužny úměrně svému bohatství, bylo by málo, kdyby dával sto tisíc.“

„Uznávám, ale poradte mi jak ho přesvědčit. Co byste dělal na mém místě?“

„Řekl bych mu, že bych se nerad dostal do pekla kvůli němu. Že s jeho bohatstvím nechci mít nic společného, a proto bych mu uložil, že musí chudým pomáhat úměrně ke svému majetku. Kdyby odmítl, řekl bych mu, že přestávám brát odpovědnost za spásu jeho duše.“

„Půjdu za ním a řeknu mu, co jste mi poradil.“

Kapucín za ním opravdu šel. Boháč jeho radu nepřijal. Přestali se setkávat.

Podle T. Bosco, Don Bosko

Bliženská láska, kterou Bůh od nás očekává, je mnohoznačná. Může být tělesná nebo materiální, protože ji potřebuje naše tělo, ale může být také duchovní a zaměřená na spásu našich duší. Tato bliženská láska, ať už je tělesná nebo duchovní, daruje nám mnoho dobrého, protože je praktikována velkodušně a bez výhrad.

Za naši pozemskou lásku slibuje nám Bůh nebeskou slávu.

Když svatá Kateřina Sienská darovala jednomu chudákovi stříbrný kříž, Ježíš jí řekl: „Moje dce, poznáváš tento kříž? Včera ho darovalo tvé srdce z lásky mně a tyto drahokamy představují tvoji lásku. Slibuji ti, že při posledním soudu v přítomnosti andělů a lidí ho předám tobě takový, jaký ho nyní vidíš, aby byl tvojí slávou, a v tom slavnostním okamžiku, kdy zjevím milosrdenství a spravedlnost svého Otce, nebudu mlčet, nýbrž oznámím všem, co jsi pro mne udělala“ (Život, kap. 3).

Bliženská láska **svolává na nás Boží milosti**. Když byl svatý Eustach ještě pohan a jmenoval se Placidus, dával velké almužny a cvičil se v ctnostech. Když jednoho dne se svými druhy na honu pronásledoval jelena, spatřil mezi jeho parohy svatý kříž. Zářil jako sluneční světlo a byl na něm obraz Ježíše Krista. Jelen promluvil a řekl Placidovi: „Placide, proč mě pronásleduješ? Já jsem Ježíš Kristus, kterého uctíváš, aniž to víš. Zpráva o tvých almužnách, které jsi dal potřebným, dospěla až ke mně“ (Petits Bollandistes, M. Guérin, 20. září).

Bliženská láska **svolává na nás bohaté Boží požehnání**. Matce Františky od Matky Boží Ježíš řekl: „Pečujte o mé chudobné a já budu pečovat o vaši společnost“ (Kap. 25).

Bliženská láska **zahazuje mnoho hříchů**. Pán řekl svatě Gertrudě, která praktikovala bliženskou lásku, ale cítila se vinná některými nedbalostmi: „Bliženská láska nepřikrývá chyby, nýbrž ničí je v sobě tak jako žhavě

slunce a ničí všechny nedbalosti a všední hříchy. Naplňuje duši zásluhami“ (Kniha 3, kap. 61).

Bliženská láska nás volá k odříkání, abychom dávali s velkodušným srdcem. To se Bohu líbí nejvíce, jak to řekl matce Františce od Matky Boží, když ji žádal, aby dala své jídlo a jídlo některých spolusester chudým: „Nechod' k těm, které nedávají s ochotou, protože jejich almužny já nechci.“ A opravdu. Ty osoby, které jí Ježíš naznačil, polevily poněkud ve své zbožnosti (Život, kap. 12).

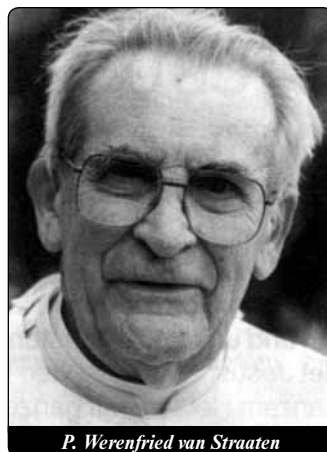
Druhý blahodárny druh bliženské lásky jsou duchovní almužny: spočívají v tom, že se modlíme za duše, které jsou v tísní, těšíme trpící a snášíme druhé lidi z lásky ke Kristu, který se nás zastává u svého Otce, který sestoupil na zemi, aby nás potěšil a snášel pro naši spásu své umučení.

Bliženská láska znamená také modlit se za hříšníky. Anežku z Langeacu, které zakázali dávat almužny, potěšil Pán těmito slovy: „Spokojím se s tvou dobrou vůlí vykonat tento vnější skutek pro mé chudé. Posluž jim nyní tím, že se za ně budeš mnoho modlit. To jim prospěje. Modli se také mnoho za ubohé hříšníky a za duše v očistci, kte-

ré jsem doporučil do tvých modliteb“ (2. díl, kap. 8).

Bliženská láska vyžaduje, abychom napodobovali Krista a těšili zarmoucené. Svaté Mechthildě Pán řekl: „Tak jako já vyslyším všechny, kteří mě vyzývají, tak i ty se máš chovat s velkodušností a přístupností. Usiluj o vysvobození zajatých, tzn. přinášej všem, kteří jsou zarmoucení, pomoc a útěchu“ (2. díl, kap. 39).

Bliženská láska nás vyzývá, abychom druhé snášeli a přijímali je takové, jací jsou, dokonce i naše nepřátele máme podle Ježíšova příkladu milovat. Ježíš řekl svatě Gertrudě: „Chtěl bych, aby moji blízcí přátelé nedělali své bližní odpovědnými za jejich zkoušky, nýbrž aby se spíše díva-

P. Werenfried van Straaten

li na moji otcovskou náklonnost, která by pro ně nepřipustila ani to nejmenší protiventství, kdybych neměl na zřeteli jejich věčnou spásu, kterou mají za to obdržet.“ (Kniha 3, kap. 30)

Pravá bliženská láska **odpovídá na nespravedlnosti vlídností a pokorou**. Když si blahoslavený Jindřich Seuse, který byl ke všem laskavý a vlídný, stěžoval na pronásledování, které musí snášet, Pán mu odpověděl: „Věz, že Bůh se nespokojuje s dobrým a velkodušným srdcem, jaké máš ty. On chce od tebe více. Chce, abys trpělivě snášel, když se s tebou slovy a skutky špatně zachází. Chce, abys umřel sám sobě, aby ses každý den položil k odpočinku teprve tehdy, až zajdeš ke všem nepřítelům, a pokud je to možné, uklidniš odpor v jejich srdci úkony pokory a mírnosti. Laskavou pokorou je odzbrojíš a zničíš jejich zlobu.“ (Exempleire. Část 2, kap. 31)

Bohu se tedy líbí taková bliženská láska, která **dává všechno**: na jedné straně peníze a materiální statky, aby se těm nejchudším dostalo pomoci, aby ve své tíživé situaci opět našli svou důstojnost jako Boží děti, a na druhé straně čas, inteligenci, srdce, abychom je vyslechli, poučili je, prokázali jim lásku v jejich morálním a duchovním zmatku a pomohli jim, aby skrze Kristovu lásku opět dospěli k vědomí, že jsou vykoupené bytosti, protože Kristus chce každého člověka posvětit skrze své slovo a skrze svou milost. Bliženskou lásku popisuje svatý Pavel jako takovou lásku, která „všechno snáší, všemu věří, nad ničím nezoufá, všechno vydrží“ (1 Kor 13,7). Je to láska, která za své přátele dává život (srov. Jan 15,13). Bliženská láska dává všechno, i sebe sama podle příkladu Krista, který volá všechny lidi, aby umřeli sami sobě a získali život věčný: „Kdo svůj život na tomto světě nenávidí, zachová si ho pro život věčný“ (srov. Jan 12,15).

*Z Maria heute 3/2006
přeložil-lš*

Svatost a rány Církve

Dívat se na Církev očima víry

Každou neděli se modlíme ve vyznání víry: „Věřím v jednu svatou Církev.“ Přes všechny hříchy a nedostatky členů Církve a přes zarmucující nesrovnalosti vyznáváme týden co týden svatost Církve. Církev si po všechny časy hájila nárok být svatá. Svátý Ambrož hovoří o Církvi jako „immaculata ex maculatis“ (PI 15.1540) – o neposkrvněné z poskrvněných. Je tento nárok oprávněný? Nemusíme po 2000 letech vzestupů a pádů vystupovat poněkud tišeji? Můžeme pronášet takové vyznání o svatosti bez omezení, když Jan Pavel II. sám v roce 2000 prosil slavnostně za oduštění chyb členů Církve? Jakou odpověď nám dává víra?

I. SVATOST CÍRKVE JE PŘEDMĚTEM NAŠÍ VÍRY

1. Víra Církve

My lidé soudíme často podle toho, co vidíme, rozumíme a chápeme na základě svého omezeného názoru a zkušenosti. Když se díváme na Církev podle svého názoru a zkušenosti, pak se skutečně může vynořit otázka, zda se můžeme hlásit k Církvi jako svaté, jak je tomu v Krédu. Víra však daleko překračuje naši zkušenost. Zajišťuje nám hlubší, obsažnější náhled na podstatu Církve. Církev není jen čistě lidská instituce pro organizaci náboženského života a pro uspokojování duchovních potřeb člověka. Je to instituce božského původu. Skládá se z lidí, ale nejen z lidí, protože její hlavou je Ježíš Kristus a duch, který naplňuje společenství věřících, je Duch Svátý. Jak říká Pius XII., v Církvi jsou přítomny Kristova pravda a milost především v jejích svátostech, kterými věřící plodí a žijí, ve víře, kterou uchovává neporušenou, a skrze svaté zákony, skrze evangelijní rady a skrze mno-

ho milostí a charismat, které přijímá od Boha (srov. enc. *Mystici Corporis*). V dogmatické konstituci *Lumen gentium* stojí: „Církev je podle naší víry neporušitelně svatá“ (39).

Koncil tedy jednoznačně říká: Nezrušitelná svatost Církve je článek víry. Jsou momenty, kdy se víra a zkušenost překrývají, ale jsou také jiné momenty, ve kterých se zdá, jako by se svatost Církve a zkušenost konkrétního církevního života nacházely v napětí nebo si dokonce navzájem protirečily. Ale i v těch nejsmutnějších okamžicích církevního života stojí Církev jako nevěsta Kristova v lesku svatosti svého Ženicha Krista. Je svatá, protože svou svatost přijímá od samotného Krista. On sám si ji zamiloval a vydal se za ni na smrt. Stvořil si Církev jako své tělo a toto tělo spojil se sebou a obdaroval je milostí Ducha Svatého (srov. LG 39). Sva-

tost Církve se týká její podstaty (srov. KKC 823–826), rány naopak se týkají jejich členů (srov. KKC 827). Církev je „svátý lid Boží“, (LG 12). Vybavena plností prostředků spásy (UR 3) působí u svých členů *posvěcení* a volá ustavičně ke svatosti. Skrze přiliv milostí ve svátostech, především v Eucharistii, přijímá ustavičně sílu svatosti.

2. Praktické důsledky

Vědomí svatosti Církve má být pravdou, ve kterou pevně věříme. Současně má tato pravda prostupovat praxi našeho života víry a být určující pro naše

spontánní reakce a soudy. Živé přiznání ke svatosti Církve musí v nás vytvářet a upevňovat určité postoje. Na některé z nich bych chtěl poukázat.

a) Úcta k Církvi

Církev je svatá, protože její původce je Bůh a protože ji ustavičně naplňuje svou svatostí. Proto musíme k Církvi přistupovat s úctou. Úcta k Církvi je úctou k jejímu božskému původu. Je to úcta k Boží přítomnosti v ní, úcta k působení Boží milosti v duších jejích členů. Je obdivuhodné, jak velká je úcta k Církvi právě u mnoha z těch, kteří se k Církvi obracejí jako nepokřtění, jako konvertité nebo jako nově obrácení. Bohužel někdy se přistupuje k Církvi zcela bez úcty. Neúcta zvenčí pramení z nevědomosti a z povrchních nebo i zlomyslných soudů těch, kteří neznají její tajemství anebo jí vědomě chtějí škodit. Neúcta vystupuje někdy i zevnitř, a to od těch, kteří o ní smýšlejí subjektivně nebo svévolně. Avšak ten, kdo pochopí pravdu o svatosti Církve z její vnitřní podstaty, nemůže k ní přistupovat jinak než s úctou.

Silně rozšířenou mentalitou našich dnů, která brání přistupovat k Církvi jako ke svaté, je perfekcionismus. Čím méně lidé uznávají s pokorným srdcem svoji vlastní hříšnost, čím méně přiznávají své vlastní chyby, aby prosili o Boží milosrdenství, tím více se šíří lidský perfekcionismus. Perfekcionismus je dokonalost podle lidských měřítek. Vyjadřuje se v nedosažitelných ideálních představách a přehnaných nárocích na druhé i na sebe, na nositele úřadů, na odpovědné v Církvi a na jiné instituce. V pohledu na Církev se perfekcionismus projevuje jako neuvážená reformní horlivost, která nestaví na věrnosti k původu, nýbrž chtěla by Církev změnit podle vlastních představ. Perfekcionista a perfekcionista laděný věřící podrobují svou zkušenost v Církvi a s Církvi přísně-

Sv. František z Assisi dostal od Pána úkol obnovit Církev

KONEČNĚ VE SPRÁVNÉM ČLUNU

Stefan Thiel byl šest let protestantským pastorem v Bochkendorfu v Sasku. Thiel se svou ženou Karen a dětmi Marií, Janem a Pavlem přestoupil v únoru 2002 do katolické církve. Hlavním důvodem bylo pojetí Eucharistie. Bylo pro ně důležité, že se chléb a víno stává při proměnění skutečným tělem a krví Páně. „Symbolický charakter“, jak to chápou protestanté, je nedostačující. Druhým důvodem byla mariánská úcta a přímluva svatých, která v jeho rodině hraje velkou roli. 29. dubna přijal Thiel z rukou drážďanského biskupa Joachima Reinelta kněžské svěcení. Pokládá to za vrchol ve svém duchovním životě: „Je to neobyčejný pocit sedět konečně ve správném člunu.“ Rozruch, který jeho konverze mezi protestanty vyvolala, již opadl. Dnes nachází pochopení i u konzervativních evangeliků. Jaké bude jeho pastorační uplatnění, není zatím známo.

mu soudu své subjektivity a nárokům falešných ideálů. Stále se probírá slabým a hříšným prvkem členů Církve. Nemůže se již těšit ze svatosti Církve, protože mu chybí potřebná víra. Zatrpklost nebo zklamání potlačuje důvěru v Církev a lásku k ní. Úcta – to je postoj, který nás vyvádí z úzkého profilu našich subjektivních soudů a otevírá před námi velikost Boha a jeho Církve. Rozšiřuje naše srdce a naše myšlení.

b) Důvěra v Církev

Může se stát, že jednotliví věřící vzhledem k tíživým nesrovnalostem v církevním životě se ocitnou v takové vnitřní tísní, že pociťují ve svém srdci pochybnosti o svatosti Církve. Taková ztráta důvěry může být velice bolestná. Křesťanská láska nás nabádá, abychom pomáhali věřícím, kteří trpí takovým soužením. Je naší povinností podat jim svědectví k nauce o svatosti Církve, sdělit jim pozitivní zkušenost s Církví a pomáhat jim, aby se dívali na Církev zcela ve světle víry. Skutek milosrdenství spočívá v tom, podpořit naše bratry a sestry, aby pocítili Církev jako svůj domov, aby rozhojnilí svou radost z Církve a mohli Církví projevat vděčnost. Svatý Pavel mluví o tom, že Bůh nám nedal dar málomyslnosti, nýbrž dar síly, lásky a osvětlení (srov. 2 Tim 1,7). Vědomí svatosti Církve je pevná kotva, aby naše důvěra k Církví nekolísala, ale byla naplněna silou, radostí a láskou.

Chtěl bych uvést několik příkladů, jak je možno prožívat Církev jako svůj domov. Jeden švédský vědec a konvertita se účastnil kongresu v Římě. Na jeden večer měl dvě pozvání: jedno k italskému státnímu prezidentovi a druhé do jednoho náboženského společenství. Přijal to druhé a na konci večera prohlásil: „Jak nádherné je společenství věřících, které má v sobě sílu!“ Kdo zůstal bez domova, cení si tím více, když najde domov. Kdo žil v duchovní poušti ane-

bo zažil životní tíseň bez Boha a bez společenství víry, je o to šťastnější, když nalezne v Církví pravý domov.

c) Úsilí o svatost

Objektivní svatost, kterou Církev přijímá jako dar od Boha a kterou nosí ve svém lůně, má v srdcích všech členů probouzet touhu, aby uskutečňovali svatost ve svém vlastním životě. Tak se z přijatého daru stává osobní úkol. Matka Julie Verhaeghe, zakladatelka duchovního hnutí „Dílo“, jednou řekla: „Svatý kněz ukazuje lidem pravý obraz Církve.“ Pravá svatost, jejímž příkladem je kněz, ale i každý věřící, má velkou misionářskou sílu. Jan Pavel II. říká v apoštolském listě *Christifideles laici*: „Tajemným pramenem a neklamným měřítkem misijní síly Církve je její svatost“ (CL 17,3). A na jiném místě tohoto listu stojí: „V nejtěžších zastaveních dějin Církve byli na počátku její obnovy vždy světci“ (CL 16,3). Svatí obnovují Církev, svatí zprostředkují její životní sílu, svatí zjevují její svatost.

Hříšnost členů Církve jistě vrhá temný stín na lesk velikosti Církve. V globalizovaném světě médií dnešních dnů mohou pohoršlivé způsoby života jednotlivých pastýřů způsobit u mnoha lidí antipatie k Církví. Jako za všech dob má i nyní špatnost a zlo větší reklamu. Ale to nás nesmí znechutit, nýbrž naopak, mělo by to mobilizovat obranné síly svatosti. Musíme být vděční těm věřícím, kteří svou svatos-

tí zazářili v temnotách lidského chybování jako zářící hvězdy na obloze. Jsem přesvědčen, že v Církvi je více svatosti, než se domníváme. Tak jako jsou na horách neznámá místa, kde kvetou nejkrásnější květiny, které nikdo neviděl, tak jsou i v Církvi neznámí světci, jejichž jména zůstanou skrytá; ale svatá vůně jejich víry, jejich naděje a jejich lásky se v Církvi šíří. Pomysleme na věřící, kteří zůstávají stateční uprostřed nepřátelského světa; na nemocné lidi, kteří snášejí své utrpení ve spojení s Kristem; na biskupy a kněze, kteří svou službu vykonávají věrně, i když někdy vůbec nevidí její plody; na věřící, kteří jsou pro svou víru ve vězeních a prožívají těžká pokoření a jsou vystaveni dábelké zlobě. Církev žije z proudu svatosti, který je skryt před naším poznáním. Jen Bůh ví o síle této svatosti, která vychází z těchto členů, pevných ve víře, kteří ho oslavují a přispívají k růstu Božího království.

d) Pohled na Marii

Maria stojí v čele lidstva jako první z vykoupených a jako dokonale vykoupená. Mimořádným privilegiem zůstala uchráněna každé poskvrny hříchu a přivedla svou víru k dokonalému rozvoji. Vyzařuje svatost Církve dokonalým způsobem. Proto říká Koncil: „Církev již došla v blahoslavené Panně k dokonalosti bez poskvrny a vrásky. Věřící se však stále ještě snaží přemáhat hřích a růst ve svatosti, proto pozve-

dají oči k Marii“ (LG 65). V blahoslavené Panně Marii je Církev dokonale svatá. Kardinál Scheffczyk o tom říká: „Neposkvrněné početí Panny Marie dělá Církev skutečnou »nevěstou bez poskvrny a vrásky«, skutečným ideálním obrazem, který významně stojí nikoliv na konci vývoje Církve, ale v jejím vzniku a z tohoto vzniku působí účinně na život Církve a trvale jí zprostředkuje svatost a podporuje dosažení cíle, aby byla Církev posvěcena ve všech svých členech.“ Pohled na Marii mírní bolest nade vším nedokonalým, se kterým se setkáváme v sobě a v církevním společenství. Když se k ní utíkáme, zahřívá to naše srdce, abychom milovali Krista a jeho Církev.

II. DÍVAT SE OČIMA VÍRY NA RÁNY CÍRKVE

1. Síla víry před tváří lidské viny

V dekretu II. vatikánského koncilu o kněžích se praví: „Věrnost ke Kristu nelze oddělit od věrnosti k Církvi“ (PO 14). Naše víra v Krista je nutně vírou v Církev. Víra křesťana, který se k církevnímu společenství staví s kritickým odstupem, je vadná víra, protože Krista můžeme opravdu poznávat a milovat jen v jeho těle a skrze jeho tělo. Jak však můžeme setrvat v radosti z víry v Krista, když v minulosti u údů Církve bylo tolik nedokonalého a lidsky hříšného a pohoršlivého? Můžeme toho dosáhnout, když se naučíme v síle víry zacházet s lidskou vinou.

Kristus je jediná účinná odpověď na bídu hříchů jednotlivce a celého církevního společenství a lidstva vůbec. Jen on může vyřešit a vykoupit lidské selhání. Pomáhá nám vidět a snášet rány Církve v duchu rozlišování. Když se pokoušíme přistoupit ke svým hříchům nebo k ranám Církve bez něho, pak daleko nedojdeme a nepřispějeme nijak k obratu. Je mnoho forem přemáhání hříchu bez víry, ale ty nepřinášejí řešení ani vykoupení. Takové

formy jsou: pouhé konstatování negativní situace, přetrvávající kritika, rozčarování, protesty, lhostejnost, pasivita, bezradnost, smutek, vnitřní odklon od života Církve nebo vnější vystoupení. Všechny tyto postoje znamenají nedostatek víry. Je-li víra živá a pevná, nejen že vydrží hrozby hereze a nesvatosti, ale dozná dokonce při takové výzvě další růst. Kvetoucí láska k Církvi a velká svatost se rozhoří často v nejtemnějších hodinách církevních dějin. Víra nahradí ztrátu naděje a oheň lásky, aby jas velikonočního rána zazářil v plné vnitřní dynamice Letnic. Živá víra dává spatřit prostředky a přijmout nároky jak pomáhat hojit rány Církve.

2. Některé prostředky, jak zacházet s ranami Církve

a) Pohled na živého Pána a Boha

Na jedné straně nás Pán vyzývá, abychom neúnavně hlásali evangelium všemu stvoření a pracovali na úkolu předat radostné poselství všem lidem. Na druhé straně mluví o koukolu, který roste mezi pšenicí (srov. Mt 13,24-30), a o síti, ve které se nacházejí ryby všeho druhu (srov. Mt 13,24-30). Tyto biblické obrazy shrnul Koncil do těchto slov: „Je zároveň svatá, a stále potřebuje očišťování a jde trvale cestou pokání a obnovy“ (LG 8).

Čemu se můžeme naučit u Pavla? Apoštol národů trpěl nejen nepřátelskými útoky, které přicházely od pohanů a od židů, ještě více trpěl nesrovnalostmi v církevní obci v Korintu a odpadem některých učedníků (srov. 2 Tim 4,10).

Putující Církev je a zůstane zraněnou Církvi. To zažil i svatý Pavel, největší misionář. Přesto začíná První list Korintským chválou a děkováním Bohu: *Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Ježíši Kristu* (1 Kor 1,4). Pohled na živého Boha mu dává sílu snášet starosti o nedobrou vý-

voj mezi křesťany v Korintu pro jejich hříšnost. Živý vztah k Bohu nás těší a osvobozuje od falešných idealizovaných představ

Svatý Petr Canisius

a přehnaných nadějí, že Církev je již zcela čistá.

b) Proba o odpuštění

Na rozdíl od všech světských svátků a slavností začíná Církev i o nejvyšších svátečních dnech vyznáním vin a voláním „Kyrie eleison“. Není dne, aby Církev neprosila Otce o slitování. Činí tak pro selhání svých vlastních dětí a činí tak zástupně za celý svět. Církev si byla vždy vědoma viny a potřeby obnovy svých údů. Přirozené je možno položit otázku, zda se jí vždy daří změřit míru této viny správným měřítkem. Bezpochyby vždy existuje nebezpečí minimalizace a maximalizace. Jak řekl kardinál Ratzinger, v katolické apologetice proti protestantismu existovala vždy tendence příliš zamlčovat vlastní selhání. (Weggemeinschaft des Glaubens. Kirche als Communio, 2002, s. 244). Ze strany protestantů se katolické církvi vyčítalo, že se stala prodejnou a nástrojem satanovým. Proti těmto výtkám se katolická církev pokoušela bránit a někdy dávala zaznít triumfalismu. Duchovní hnutí mimo Církev provokovala a podporovala negativní obraz Církve, který působí do dnešního dne. K takové maximalizaci ran Církve dochází tam, kde se hovoří o křížových výpra-

vách, inkvizici a pálení čarodějnic způsobem, který daleko překračuje historickou skutečnost a který byl povýšen na mytický obraz hrůzy. K tomu přistupují tvrzení, jako u Marxe a Nietzscheho, že Církev je brzdou rozvoje člověka. Ostrá kritika, která napadá Církev zvenčí, začala Církev napadat v posledních desetiletích i zevnitř. Nejednou slyšíme odsuzující soudy, které vyjadřují subtilní komplex méněcennosti nebo sebekohrdání.

Jakou cestou má nyní jít církevní společenství jako celek a jednotliví věřící? Myslím, že by se měly navzájem doplňovat tyto tři postoje: předně denně prosit Pána o odpuštění a slitování. Církev žije z Božího milosrdenství. Dále: chválit Boha za jeho působení v Církvi a v mnoha duších. Byla by to nespravedlnost stavět svícen pod nádobu a minimalizovat to mnohé dobro, které Církev působí. Konečně: uskutečňovat denně novou ochotu sloužit Pánu ve spravedlnosti a svatosti.

c) Milující pokání

V rozjímáních křížové cesty na Velký pátek řekl Benedikt XVI. před svým zvolením: „Pane, často se nám Církev jeví jako potápějící se loď, která už je plná vody a je celá děravá. A na tvém poli vidíme více plevele než pšenice. Poskvrněný šat a tvář tvé Církve nás děsí“ (IX. zast.). Tím prvním, kdo byl více než my všichni dohromady otřesen poskvrněným šatem Církve, byl sám náš Pán Ježíš Kristus. Jeho odpovědí nebylo obvinění, nýbrž smírné uzdravující a posvěcující utrpení. Nejzralejší formou překonání viny je smířující láska. Pokání způsobuje duchovní bolest, která však ve spojení s Kristem a s pohledem na něho působí blahodárně. On vykoupil viny celého světa tím, že v dobrovolné lásce vytrpěl nevýslovnou bolest. Tím se stal smírnou obětí za hříchy světa. K jeho tajemným plánům patří, že volá zvláštním způsobem Cír-

kev a její jednotlivé členy, aby s ním sdíleli jeho smírné utrpení. Toto utrpení, přijímané v lásce a svobodně, přináší uzdravení a posvěcení Kristova těla, omlazuje jeho krásu. Nikoliv kritika a pesimismus, nýbrž smírné utrpení, láska a odevzdanost obnovují Církev.

d) Zdrženlivost v soudech

Existuje lidská potřeba zmocnit se situace tak, aby mohl být vysloven objektivní soud, a je-li nutné, udělat potřebná opatření. To předpokládá analýzu, rozbor a diskuzi. Vzhledem k Církvi je však nezbytná určitá zdrženlivost. Sv. Pavel jednou řekl: *Ale já sám sebe neposuzuji* (1 Kor 4,3). Toto slovo je možno vztáhnout i na Církev a říct: *Nesud' příliš rychle a samozvaně o Církvi. Je možno si udělat úsudek o Církvi, a pastýři mají dokonce povinnost, aby takový soud učinili. Ten bude tím objektivnější, čím více bude doplněn druhými. Nikdo však není schopen pojmut situaci Církve tak, jak ji vidí Bůh. Patří k chudobě ducha všechny soudy o Církvi přenechat dokonce Bohu. Současně je naší povinností spolupůsobit angažovaným jednáním, aby Církev mohla uplatnit na mnoho lidí svou přítazlivou sílu.*

Pane a Bože,

Ty posvěcujеш svou Církev na její cestě časem stále Krví svého Syna.

Za všech časů jsi věděl, že v jejím lůně jsou členové, kteří vyznařují svatost, ale také jiní, kteří jsou k Tobě neposlušni a odporují vyznání víry a evangeliu.

Ty zůstáváš věrný, i když my jsme nevěrní.

Odpusť nám naše viny a dej, ať jsme Tvými dobrými svědky mezi lidmi.

Prosíme o to skrze Krista našeho Pána. Amen

(Jan Pavel II. ve velké prosbě o odpuštění v roce 2000)

*Z Der Fels 1/2006
přeložil -lš-*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

člověka nezákladnější a nejpotřebnější, které nevyžadují akademické vzdělání ani informační banku: Co je člověk, odkud přišel a kam jde? Pokud těmto znalostem nevěnuje pozornost, ocitá se v obtížích, se kterými si neví rady.

Co je člověk? Svatý Pavel má pro člověka zvláštní „negativní“ definici: „Kdybych znal všechna tajemství a měl poznání o všem, ale kdybych neměl lásku, ničím bych nebyl.“ Z Pavlových slov můžeme vyvodit přímo antropologický závěr: bez lásky není člověk člověkem v pravém slova smyslu. Schází mu něco lidsky naprosto podstatného. A to může být vysvětlením situace, ve které jsme se ocitli. O všech problémech současného světa můžeme říct analogicky s Pavlem: ať máme cokoli, pokud nemáme lásku, nic nám to neprospěje. Ale i kdybychom o tom přesvědčili parlament, mnoho to nepomůže. Ze samotného charakteru lásky totiž vyplývá jeden zásadní problém: ačkoliv je tak podstatná a nezbytná, nikoho není možno k lásce přinutit. Ale na druhé straně právě láska má sílu, kterou nemá žádný zákon: je schopná bez vnějšího nátlaku a hrozeb „donutit“ člověka, aby jednal způsobem, který se vystříhá všeho, co působí křivdu, nespravedlnost, nepokoj a svár. Za hlasatelku, strážce, garanta a živitelku lásky ve světě ustanovil Pán svou církev. Nejde tu pouze o různé formy charitativní činnosti, ale o formování samotného člověka pro takový životní způsob, v němž jeden každý miluje všechny ostatní jako sám sebe. V prvopočátcích Církve to také bylo pro společenství věřících příznačné a přímo nápadné. Ale časem se to začalo vytrácet. Jestliže se v průběhu dalších dějin přímo v krajinách, které už byly zcela křesťanské, rozmohla nakonec nikoliv láska, ale nespravedlnost, útisk, křivdy a rozbroje, nemůže-

me se jako křesťané vyhýbat odpovědnosti za tento stav.

V posledních dvou staletích se stal pro evropský kontinent příznačným jeden jev, který sám sebe označil jako „boj za svobodu člověka“. Zvykli jsme si přisuzovat tato bouřlivá hnutí především volnomyšlenkářské filozofii. Tato filozofie či ideologie a následně pak všechny revoluční bouře se však zrodily v prostředí, které strádalo na následky chronického nedostatku autentické křesťanské lásky. To se projevilo markantně již v době tzv. reformace, která by se měla nazývat spíše epochou deformace, protože se stala ostudnou a tragickou manifestací nejrůznějších forem nelásky. Protože pak křesťan bez lásky představuje světu pokřivený obraz Boha, nesmíme se divit, že tzv. boj o osvobození člověka se nakonec ztotožnil s bojem proti Bohu a Církvi a přináší s sebou pronásledování křesťanů v té či oné podobě. V tom je pak tragédie všech revolucí: že vidí svou spásu v ničení toho jediného opravdového léku na všechny neduhy lidstva. Současná společnost prožívá bolestné následky toho, že se spolu s Bohem zřekla i lásky.

Stojí tedy před námi naléhavý úkol: svým vlastním životem rehabilitovat v očích světa obraz Boha. Přesvědčit svět, že Bůh je Láska. Je to úkol velmi obtížný. Dábel proti nám nasadil všechny síly včetně své mediální velmoci. Stalo se přímo módou představovat překroucené a smyšlené události jako nové historické objevy a záměrně přitom očerňovat kohokoliv, i samotného Boha. Autoři takových pamfletů a jejich příznivci to označují za projev svobody, ale ve skutečnosti je to projev zdomácnělé nelásky a nenávisti. Tragédie není v tom, že takové hanopisy někdo vytvoří. Tragédie je v tom, že se takové výplody stávají okamžitě bestsellerem, že padají na dobře připravenou půdu a imponují tak velké-

mu počtu příjemců. Stejně tak není tragédie v tom, co všechno televizí vysílá, ale v tom, že to má komu vysílat, protože tak může vyjít vstříc nevědomosti a zvrácenému vkusu tak velkého počtu zaslepených diváků.

Vynálezcem lži a pomluvy není nikdo jiný než sám dábel. První pomluva v dějinách lidstva se objevuje již v ráji. Hadovi se tehdy podařilo v očích prvních lidí úspěšně očernit samotného Boha. Když pak Bůh sestoupil z nebe na zem a stal se člověkem, stal se záhy terčem soustavných pomluv, které nakonec vyústily v jeho odsouzení k smrti na kříži. I v době, kdy neexistovala média a pomluva se šířila jen od úst k ústům, prokázala svou dábelskou sílu a moc. Je to onen koukol či plevel, který prokazuje vždy větší drzost a houževnatost než pšenice a s neobvyčejnou bezohledností dusí setbu pravdy. Není učedník nad mistra, ujistil nás Pán. Jestliže mě svět nenávidí, i vás bude nenávidět, ale k tomu dodal: Nebojte se, já jsem přemohl svět. To, co se stalo o prvních Velikonocích jako ve zkratce během tří dnů, to se ustavičně odehrává i s jeho Církví na jevišti dějin v širokém časovém rozmezí, včetně selhání vyvolených, ale konečný výsledek bude stejný.

Aby nás pohled na přesilu nepřítelů nenaplnil malomyslností, dal nám Bůh svou mocnou Pomocnici. Již u prvního vítězství Zlého byla řeč o Ženě, která rozdrtila jeho hlavu.

Kdykoliv se křesťanství ocitlo ve smrtelném nebezpečí, pomohla věřícím mocná Pomocnice křesťanů. A abychom měli před očima zcela konkrétní praktický příklad, čeho je možno dosáhnout důvěrou a s Pomocnicí křesťanů po boku, poslal nám jedinečného svědka víry, lásky a úcty v osobě svatého Jana Boska. Don Bosko byl nejen obdivuhodně úspěšný vychovatel mládeže. Byl to člověk, který s neobvyčejnou statečností, vytrvalostí a šíří bojoval za církev a Boží království v nesmírně ob-

tížných podmínkách a protivenstvích, která si v ničem nezadala se současnými. Byl to člověk neobyčejné víry a důvěry v pomoc Matky Boží. Ukázal nám názorně, že je možno bezvýhradně věřit tomu, co nám řekl Pán, než vystoupil k Otci: že ti, kteří uvěří, budou konat ještě větší skutky. Na zázraky měl Don Bosko jednoduchý recept: „Vzývejte Pannu Marii, Pomocnici křesťanů a uctívejte Ježíše svátostného, a uvidíte, co jsou to zázraky.“ Největšími zázraky, které způsobil, nejsou četná náhlá uzdravení, ale náhlá obrácení a především celé jeho dílo. Zakládal řehole v době, kdy stát řeholní společnosti rušil. Dokázal vyzpovídat na ulici lupiče, který ho přepadl. Sto let před II. vatikánským koncillem byl mistrem dialogu s předními osobnostmi státu nepřátelského k papeži a Církvi. My se dnes na skutky světců díváme jako na takřka nepochopitelné výjimky, ale z pohledu Božího Syna by tomu mělo být naopak: nikoliv oni jsou výjimeční, nýbrž odpovídají tomu, co Ježíš slíbil, výjimeční jsme spíše my, protože nemáme opravdovou víru. Čeho chceme dosáhnout, pokud hledáme svou sílu raději v pochybování a zpochybňování toho, co nám bylo řečeno od Pána? Kéž by dnešní synové Dona Boska měli více jeho horlivosti a důvěry! Jejich domy by se staly jako kdysi školou zázraků a obrácení a velkým povzbuzením pro celou církev. Matka Boží má větší zájem na tom, aby se zastavil příval zla, než aby se zastavil příval lávy z Etny. Když zastavila lávu, proč by nezastavila zlo? Co když Boží Milosrdenství dopustilo všechnu dnešní nevěru a nelásku, aby mohlo osvědčit před celým světem svou velikost? Jenže k tomu potřebuje také ty, kteří mu uvěří, kteří se neobracejí na Pomocnici křesťanů jen ve svých osobních těžkostech, ale leží jim na srdci zázrak obrácení světa, a proto přicházejí s velkodušnou nabídkou: Pane, co máme udělat, abys mohl vylít na svět své milosrdenství?

-red-

Výzvy fatimského poselství (57)

Povinnost být svatými zavazuje všechny, také ty, kdo nemají víru. Je jasné, že v tomto případě, bez ctnosti víry, bude svatost záviset jen od vlastního svědomí a bude zbavena nadpřirozené zásluhy, protože jí chybí základní důvod, který zhodnocuje veškerou pravou svatost: *být svatý, poněvadž Bůh je svatý*. Být svatý, abychom se zalíbili Bohu, abychom se připodobnili Bohu, abychom konali jeho vůli, abychom Bohu činili radost a dokázali mu veškerou svou lásku.

Jak jsem řekla, ti, kdo nemají štěstí mít dar víry, jsou rovněž povinni být svatí z příkazu svého svědomí; z téhož důvodu se říká, že také všichni ti, kdo nemají poznání Boha, avšak plní přirozený zákon, se mohou spasit. Tak nás o tom ujišťuje sv. apoštol Pavel: „*Když totiž pohané, kteří zákon nemají, z přirozeného popudu dělají to, co zákon nařizuje, jsou sami sobě zákonem, ačkoli zákon nemají. Tím jen ukazují, že obsah zákona mají vepsaný ve svém srdci. O tom u nich vydává svědectví také jejich svědomí: jsou to úsudky, které se mezi sebou obviňují nebo obhajují. To se ukáže v den, kdy Bůh bude skrze Ježíše Krista soudit, co je v lidech skryto*“ (Řím 2,14-16).

Nás, kteří máme to štěstí vlastnit dar víry, přijatý ve svátosti křtu, povinnost být svatý zavazuje k něčemu většímu: obléci se nadpřirozeným životem, dát všem svým skutkům nadpřirozený charakter, tj. *být svatý, protože to chce Bůh a protože Bůh je svatý*. Tato povinnost nás zavazuje žít ve stínu Boží svatosti neboli ve shodě s cestou, kterou nám Bůh vyznačil, abychom byli svatí a byli s ním: „*Protože já jsem Hospodin, váš Bůh, posvěťte se a buďte svatí, neboť já jsem svatý*“ (Lv 11,44).

On sám povede naše kroky po cestě svatosti: „*Já jsem Bůh všemohoucí, chod' přede mnou a buď dokonalejší*“ (Gn 17,1). Kráčet v Boží přítomnosti znamená uvědomo-

vat si, že jeho pohled se vznáší nad námi a nad celou naší bytostí, jako by byla před zrcadlem Božího světla. A tak, když si uvědomujeme, že Bůh nás vidí, neodvážíme se ho urážet; spíše se v nás zrodí vůle plnit jeho zákon, abychom se mu líbili, působili radost, zasloužili si jeho přízeň a milosti a posvětili se, abychom se s ním ztotožnili. V tom spočívá pro všechny pravé spojení s Bohem, které nás posvěcuje.

Zasvěcené osoby se pozdvíhají na vyšší úroveň kvůli svatosti životního stavu, který přijaly za svůj. Odpoutáním se od pozemských věcí dosáhly stupně zvláštní otevřenosti pro spolupráci s působením Boží milosti v nich. Tím, že se z lásky odevzdaly Bohu, obětovaly mu jednou provždy celopal všeho, i sebe samých. Nuže, tento úkon je sám o sobě schopný pozvednout k životu stálého důvěrného vztahu s Bohem a dokonalé lásky, jednání se ze strany zasvěcené osoby o úplné odevzdání bez jakýchkoliv výhrad a omezení.

V takové odevzdanosti se setkání s Bohem stává stálé a důvěrné. Člověk proto jedná s Pánem jako s přítelem nebo jako s otcem, kterého vždy nachází ochotného; svěřuje mu svá přání, své touhy, své ideály a své těžkosti. V tomto důvěrném vztahu se Bůh dává člověku a posvěcuje ho; a on si uvědomuje Boží přítomnost v sobě a pocituje Boha jako svůj chrám či místo svého přebývání: proto se k němu utíká ve všech chvílích a dnech svého života. A i tehdy, když Bůh nedává pocíťovat svou přítomnost, člověk se noří do jeho nesmírného bytí a odevzdává se do jeho otcovské náruče; skrze víru ví, že mu naslouchá a On ho vede po cestách tam, kam se Jemu líbí ho dovést. Spojen s Kristem přináší Bohu oběť ve shodě s učením apoštola, které se mi tolik líbí a jež praví: „*Skrze něho tedy podáváme Bohu stá- le oběť chvály, to je ovoce rtů, které chválí jeho jméno. Nezapomínejte na dobročinnost a mějte pochope-*

ni pro druhé: to jsou oběti, jaké se Bohu líbí“ (Žid 13,15-16).

Bohužel musíme vyznat, že je málo lidí, kteří dosáhnou tohoto stupně důvěrného spojení s Bohem. I do klášterů pronikají ďábelská pokušení, kterým se daří odvádět duše od jejich jediné a vznešené touhy, jež je vedla k tomu, aby se zřekly tolika věcí. Pak se pokušiteli daří posednout je neblahými touhami po počtech, funkcích a místech natolik, že pokud je nezastávají, zdá se jim, jako by ztratily svět! A je nutné, aby tyto osoby dosáhly..., aby získaly jistotu! Smutnou jistotu pout pýchy, marnivosti a nevímčeho jiného, které jsou morem klášterů a řeholních domů! A jimi ďábel svádí tolik osob! Říká to už knížka „Následování Krista“ a opakuje to sv. Terezie Ježíšova, ale co to pomůže?! Ďábel neskládá zbraně, neboť toto je pole jeho sklizně.

Proto nám Ježíš Kristus doporučuje, že *kdo by chtěl být první, at je otrokem všech, protože i on přišel, aby sloužil a dal život jako naše výkupné* (srov. Mt 20,27-28). Lidé, kteří umějí zvítězit nad pokušeními, se noří do Božího nesmírného bytí jako do oceánu milosti, síly a lásky; pronikají do Božích tajemství s vyšší jasností a rozumí jim, i když je nemohou pochopit úplně. Bůh se zjevuje těmto duším s jistým potěšením a dává jim částečné pochopení sebe samého podle schopnosti, kterou každé z nich dává, aby dosáhla podstaty božského bytí.

Tehdy se duše v míře, v jaké se velkodušně odevzdává, ztotožňuje s Boží svatostí a Bůh ji bere k sobě a obohacuje ji svými dary. Tak se člověk zušlechťuje Boží silou, jak nám to říká sv. apoštol Pavel: „*Ale - jak stojí v Písmu - my zvěstujeme to, »co oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk nikdy ani nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují*«. Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží. Kdo z lidí zná lidské nitro? Jen lidský duch, který je v člověku. Tak ani Boží ni-

tro nezná nikdo, jen Duch Boží. My však jsme nepřijali ducha světa, ale Ducha, který vychází z Boha. Tak můžeme poznat, co všechno nám Bůh dal darem“ (1 Kor 2,9-12). A Ježíš Kristus nám říká totéž, navíc se představuje jako zjevovatel: „*Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit*“ (Mt 11,27).

Bůh se sdílí a zjevuje tomu, komu chce, ale toto sdílení vyžaduje věrnou spolupráci ze strany toho, kdo je přijímá. Boží působení neníčí lidskou přirozenost, spíše ji zdokonaluje a zdůstojňuje; nebere člověku přirozený lidský cit, mravní a fyzický, poněvadž s ním se má posvěcovat v připodobnění se Kristu, který z lásky k Otci trpěl a snášel muka; nečiní ho imunním vůči pokušením ať už pýchy či ďábla, těla či světa, protože se má posvěcovat v boji a vítězit s pomocí milosti, podle příkladu Ježíše Krista, který i když je svatý svatých, byl také pokoušen. Tvrdé zkoušky, kterým jsou tyto duše někdy podrobeny, mohou jimi otřást a dokonce způsobit, že couvnou, protože Bůh je neucínil imunními vůči lidské slabosti; zvláště těžké jsou ty zkoušky, které mají svůj původ v nespravedlnosti, omylu či nedostatku pravdy. Ale ten, kdo ukládá oběti, ne- se odpovědnost.

Avšak uprostřed všech těchto bojů se člověk - pokud vytrvá v boji a zvítězí - posvěcuje a stává se pro Boha skutečnou chválou slávy, jak praví apoštol: „*Tak povedete život hodný Pána a budete se mu ve všem líbit: ponese- te plody všech možných dobrých skutků a porostete v poznávání Boha. Jeho božská moc vám dá všestran- nou sílu, abyste všechny zkoušky trpělivě vydrželi. Pak budete radostně děkovat Otci, že vás uscho- pil k účasti na dědictví věřících ve svě- le*“ (Kol 1,10-12).

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Díky Bohu i příspěví členů a přátel Hnutí Pro život ČR se podařilo oficiálně 23. března 2006 spustit provoz **PORADNY PRO ŽENY V TÍSNI AQUA VITAE** (<http://linkapomoci.cz>).

Poradna poskytuje především telefonickou krizovou intervencí na bezplatné lince **800 108 000** pro ženy, příp. páry, které očekávají narození dítěte a v souvislosti s těhotenstvím či porodem se dostaly do tíživé situace. Celkem šest dobře připravených konzultantek poradny je dále připraveno pomoci radou či vhodným kontaktem i v dalších oblastech (orientace v sociální síti, zprostředkování azylového ubytování, nalezení seriózního odborného kontaktu pro specifický problém klientky, pomoc a podpora při neporozumění otce dítěte, příbuzných, u dlouhodobě neúspěšných snah o otěhotnění a cesty náhradní rodinné péče, informace o možnosti a procesu předání dítěte pro porodu k adopci, nejasné výsledky vyšetření v těhotenství, zprostředkování informací o přirozeném plánování rodičovství apod.). Práce v poradně ve smyslu předávání doporučení pro klienty je plně podřízena závazku respektování učitelského úřadu katolické církve, zejména v otázkách morálky.

Poradna, která sídlí v Americké ulici č. 21 v Praze 2, je v provozu vždy ve středu a ve čtvrtek od 16 do 19 hodin. Mimo provozní dobu poradny je možné kromě zanechání vzkazu na telefon uvolnit také internetového poradenství, které je dostupné na webové stránce <http://linkapomoci.cz>. Vzkazy na telefonu i prostřednictvím internetu jsou řešeny obratem.

Bližší informace o poradně najdete na letáčku (<http://prolife.cz/distribuce/ukazky/aquavitae.pdf>), který vám rádi zašleme pro rozšíření povědomí o této službě HPŽ ČR ve Vašem okolí.

Máte-li zájem s námi spolupracovat, ozvěte se nám na e-mail: info@prolife.cz. Budeme vděční za Vaši podporu Poradny pro ženy v tísní Aqua vitae, kterou stále potřebujeme!

Hnutí Pro život ČR, <http://prolife.cz>

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku PhDr. Radomíra Malého Katolicismus a T. G. Masaryk**, která se bude konat v **úterý 6. června 2006** v 18 hodin v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Marta Vondráková, Masarykovo náměstí 46, 751 03 Brodek u Přerova, zašle na požádání maximálně 5 ks **záračných medailék zdarma** všem, kteří do dopisu vloží obálku se zpáteční adresou s nalepenou poštovní známkou.

Milá maminko, milý tatínku!
Zveme Vás i s Vašimi dětmi
na tradiční zábavné a užitečné odpoledne

Z POHÁDKY DO OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZE

v neděli 21. května 2006 ve 14:30 hod.
ve Smetanových sadech v okolí pavilonu G

*Budete mít příležitost ke kreslení a hrám,
projedete se na lodičce nebo na koni,
shlédnete výstavu o olomoucké arcidiecézi.
Ústup zdarma!*

Srdčně zvou katoličtí křesťané z Olomoucka

Liturgická čtení

Neděle 21. 5. – 6. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 10,25–26.34–35.44–48
Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Jan 4,7–10

Ev.: Jan 15,9–17

Slovo na den: *Svůj život.*

Pondělí 22. 5. – nez. pam. sv. Rity z Cascie (v brněnské katedrále: slavnost Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 16,11–15

Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b

Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 15,26–16,4a

Slovo na den: *Abyste se nedali svést.*

Úterý 23. 5. – ferie

1. čt.: Sk 16,22–34

Ž 138(137),1–2a.2bc–3.7c–8

Odp.: 7c (*Zachraňuje mě tvá pravice, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,5–11

Slovo na den: *Vládcé tohoto světa je už odsouzen.*

Středa 24. 5. – ferie

1. čt.: Sk 17,15.22–18,1

Ž 148,1–2.11–12.13–14a.14bc

Odp.: *Nebe i země jsou plny tvé slávy. Nebo:*

Aleluja.

Ev.: Jan 16,12–15

Slovo na den: *Nebude mluvit sám ze sebe.*

Čtvrtek 25. 5. – slavnost Nanebevstoupení Páně

1. čt.: Sk 1,1–11

Ž 47(46),2–3.6–7.8–9

Odp.: 6 (*Bůh se vznáší za jásotu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: Ef 1,17–23

Ev.: Mk 16,15–20

Slovo na den: *Brát hady do ruky.*

Pátek 26. 5. – památka sv. Filipa Neriho

1. čt.: Sk 18,9–18

Ž 47(46),2–3.4–5.6–7

Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,20–23a

Slovo na den: *Žena, když rodí, má zármutek.*

Sobota 27. 5. – nez. pam. sv. Augustína z Canterbury

1. čt.: Sk 18,23–28

Ž 47(46),2–3.8–9.10

Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,23b–28

Slovo na den: *Otec sám vás miluje.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	21. 5.	22. 5.	23. 5.	24. 5.	25. 5.	26. 5.	27. 5.
Antifona	518	518	518	518	632	1722	642
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	518	518	632	1723	642
Antifony	611	935	950	965	633	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	611	615	618	621	633	1724	649
Antifona k Zach. kantiku	611	615	618	622	633	1724	649
Prosby	612	615	619	622	633	1724	650
Záv. modlitba	612	616	619	622	634	1375	1375
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	634	643	643
Antifony	519	519	519	519	635	643	643
Žalmy	926	940	955	971	635	1004	1019
Krátké čtení	612	616	619	622	637	646	651
Záv. modlitba	612	616	619	622	634	645	651
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	517	517	517	517	628	628	641
Antifony	609	613	945	960	629	638	652
Žalmy	916	930	945	960	629	638	1025
Kr. čtení a zpěv	609	613	617	620	630	639	652
Ant. ke kant. P. M.	610	614	617	620	631	640	653
Prosby	610	614	617	621	631	640	653
Záv. modlitba	612	612	616	619	634	634	655
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1238

NOVINKA

ZLOČINY KOMUNISMU
(Pohled křesťanských církví a paralely k současnému vývoji ve společnosti)
Sestavil Mgr. Josef Kořenek

Sborník z konference konané 16. března 2006 v Praze-Břevnově pod záštitou Naděždy Kavalírové a Miroslava Kalouska. Konference měla charakter reflexe současného společenského a politického vývoje v naší společnosti. Setkali se na ní členové a zástupci církví, které působí v naší zemi. Příspěvky některých z nich, zachycené v tomto sborníku, poskytují všem dobrou orientaci v závažných paralelách, ohrožujících současné demokratické procesy a instituce v naší zemi.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 48 stran, 35 Kč

PROTI ZLÉMU KROMPÁČ A LOPATA

Miloš Doležal

Třetí pokračování rozhovorů – setkání s osobnostmi české společnosti, které přes totalitní nástrahy 20. století a životní zkoušky nepřestaly hledat smysl stvoření. Vzpomínají: R. Pernický, B. Černík, J. Cukr, T. Sedláček, J. Šindler, K. Bednařík, K. Kraus, O. Černý, P. Ovečka, J. Babinec, D. Matus.

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 198 stran, 199 Kč

VLADIMÍR

Karel Vysloužil

Básníku a publicistovi Karlu Vysloužilovi zemřel bratr Vladimír, s nímž po desetiletí vedl dlouhé hovory nad aktuálními tématy doby. A tak v této knize chce v rozhovorech jakoby pokračovat a zároveň také trochu vzpomínat na bratra-přítele, který mu byl tak blízký.

„LÍPA“ Vizovice, váz., 155x98 mm, 80 stran, 90 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

KŘÍŽ JSEM HLÁSAL, KŘÍŽ JSEM SNÁŠEL
Vojtěch Vlček

Kniha rozhovorů s kněžími a řeholníky pronásledovanými v letech komunistického režimu. Čtenáři se mohou setkat s těmito osobnostmi: F. Adamec, J. Cukr, V. Dvořák, M. Frank, R. Hložánka, A. Huvar, S. Lekavý, F. Lízna, O. Mádr, F. Pevný, K. Pilík, J. Valerián, J. Veselý, M. F. Vích, J. Zemánek. Text je doprovázen černobílými fotografiemi.

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 400 stran, 399 Kč

CO SI MYSLÍME O JEZUITECH?

Odpovědi více než 70 oslovených osobností na anketu k 450letému výročí příchodu jezuitů do českých zemí. Vytisknuto na křídlovém papíře.

Refugium Velehrad-Roma s. r. o., váz., přebal, 180x180 mm, 140 stran, 200 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzertní úřad Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako povolení, ze kterých nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzertní úřad: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.